

Rukousviikkolukemiset

6-14.12.2013.

”Kootkaa itsellenne
aarteita taivaaseen”

”Kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.” 1. Tim. 6: 19

Alkusanat

Jokainen tietää, että yhteiskunnassa on todellista rakkautta, ja sitten on myös nimellistä rakkautta. Mikä ero on näiden välillä? Onko todisteita todellisesta rakkaudesta? Jumalallisen esimerkin mukaan yksi todiste aidosta rakkaudesta on "antaa."

Ja paljon enempi kuin yksinkertainen kannustaminen, arvostamisen osoitus, hyväksyntä tai solidaarisuus, Taivaallinen Isä on antanut paljon enemmän kuin vain rahaa ja leipää. Hän on antanut Hänen arvokkaimman aarteensa: "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Joh. 3:16.

Todellisuudessa ihmiskunnan historia sai alkunsa antamisella. Herra loi ihmisen omaksi kuvakseen ja Hänen Henkensä antoi ihmiselle elämän. 1. Moos. 2:7. Hän puhalsi hänelle oman henkensä, ja sillä hetkellä mies tuli eläväksi olennoiksi, joka kykenee ymmärtämään, päättämään, rakastamaan ja toimimaan. Sen jälkeen kun ihminen oli luotu, hän sai toverin, joka oli sopiva hänelle ja siitä hän sai suuren ilon. 1. Moos. 2:22, 23.

Herra antoi ensimmäiselle parille etuoikeuden lisääntyä, jotta he voisivat iloita, elää lastensa ja jälkeläisten sukupolvien kanssa, jotka asuttavat maata. Nykyään maailmassa on seitsemän miljardia ihmistä, niiden jatkuvasta lisääntymisestä johtuen.

Jumalallinen antaminen jatkuu vuosisatojen halki.

Ja tämä ei ole kaikki jumalallisen antamisen historiassa. Herra loi kaikenlaiset eläimet, koko planeetan, kaikki ihanat resurssit oli annettu ihmiselle, jotta hän voisi omistaa sen ja valmistaa elämän tuotteita. Katsoen tästä näkökulmasta saamme huomata, että ihmisen koko olemassaoloa on leimannut Jumalan antaminen. Israelin historiassa Jumalan valittujen ihmisten historia alkoi Abrahamin kanssa, jolle Herra lupasi siunauksia, maan, ja jälkeläisiä kuin tähtien määrä on. 1. Moos. 12:1-3. Tämän lisäksi uskollisten isä sai vanhurskauden lahjan. 1. Moos. 15:1-6. Myöhemmin hänen jälkeläisensä, määrältään miljoonia, saivat lisää lahjoja sen jälkeen kun he lähtivät pois Egyptistä, mukaan luettuna vapaus ja riippumattomuus, taloja ja maita, varmaa suojelua ja kaikki mitä oli tarpeellista elää siunattua elämää. Jumalallinen antaminen on jatkunut keskeytyksettä läpi vuosisatojen siihen hetkeen asti, jolloin Jumala antoi rakkaan Poikansa. Älä unohda, että se on Herra Jeesus, joka sanoi, että "Autuaampi on antaa kuin ottaa." Apt. 20:35.

Tämän jumalallisen periaatteen ja monien jumalallisten esimerkkien

perusteella, tämän vuoden rukousviikon aiheeksi on valittu "antaminen".

Olkamme todella herkkiä siinä mitä tarvitaan ja mitä voimme tehdä yksilöinä ja yhdessä viedäksemme eteenpäin Herran työtä ja levittää evankeliumia eri maissa ympäri maailman, sekä auttaa köyhiä, lievittää kärsimystä, ja auttaa monia orpoja, leskiä, sairaita ja köyhiä. Se voi tuntua epätavalliselta tuoda tämä asia rukousviikon aiheeksi, mutta jos katsomme menneisyyden kokemuksia, ymmärrämme, että aikaisemmin Jumalan palvelijat ovat tehneet tämän, kehottaen yhteistyöhön ja anteliaisuuteen uskovien keskuudessa eri paikkakunnilla.

***"Jos he ovat yhteydessä taivaaseen he työskentelevät
sopusoinnussa enkelien kanssa."***

“Työskennellessään seurakunnissa apostoli Paavali pyrki väsymättä sytyttämään uusien käännynnäisten sydämessä halun tehdä suuria Jumalan asian hyväksi. Usein hän kehotti heitä harjoittamaan anteliaisuutta. Puhuessaan Efeson vanhimmille aikaisemmasta työstään heidän keskuudessaan hän sanoi: »Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'» »Joka niukasti kylvää», hän kirjoitti korinttolaisille, »se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa» (Ap.t. 20: 35; 2 Kor. 9: 6,7).” Ap. teot 260.

Korostaen tätä periaatetta, Profetian Henki sanoo: "Kristuksen ristin periaate tuo ne kaikki, jotka uskovat vakavaan velvollisuuteen kieltää itsensä, antaakseen toisillensa valoa, ja antaa varoja valon levittämistä varten. Jos he ovat yhteydessä taivaaseen he työskentelevät sopusoinnussa enkelien kanssa.

"Maailman ihmisten periaate on saada kaikkea ajallisista asioista tässä elämässä. Itsekäs rakkaus saada voitto on hallitseva periaate heidän elämässään. Mutta todellista iloa ei löydy rikkauksista eikä sieltä kun ahneus on aina himona, mutta se löytyy sieltä missä hallitsee tyytyväisyys ja itsensä uhrautuva rakkaus on hallitsevana periaatteena. On tuhansia, jotka ovat viettäneet elämänsä itse hemmottelussa ja joiden sydämet ovat täynnä valitusta. He ovat itsekkyyden ja tyytymättömyyden uhreja turhassa yrittämisessä tyydyttää itse hemmottelun mieltä. Mutta onnettomuus on leimattu heidän kasvoihinsa, ja niiden takana on autiomaata, koska niiden tiellä ei ole hyviä hedelmällisiä tekoja.

Kun Kristuksen rakkaus täyttää sydämemme ja ohjaa elämäämme, ahneus,

itsekkyyks ja rakkaus huolimattomuuteen voitetaan, ja meidän ilomme tulee olla täyttää Kristuksen tahtoa, jonka palvelijoita me väitämme olevamme. Onnemme on silloin oikeassa suhteessa meidän epäitsekäiden tekojemme kanssa, jota Kristuksen rakkaus on saanut aikaan.

Vain jos olemme todella nöyriä ja uskollisia, voimme odottaa Herran runsaiden siunausten vuodatusta.

"Jumalallinen viisus on sovittanut että pelastussuunnitelmassa toiminta reagoi lakiin joka tekee hyväntekeväisyys työn kaikkiin sen alueisiin, saa kaksinkertaisen siunauksen. Hän, joka antaa tarvitseville siunauksia, häntä siunataan yhä enemmän. Jumala olisi voinut saavuttaa päämääränsä pelastaa syntisiä ilman ihmisen tukea, mutta hän tiesi, että ihminen ei voinut olla onnellinen ilman toimivaa osaa suuressa työssä, jossa hän voisi harjoittaa itse kieltäymystä ja hyvyttä." –*Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 382.

Viiden viime vuoden aikana jokainen maa maailmassa on kärsinyt talouskriisin, ja se vaikuttaa yhä edelleen miljoonien ihmisten elämässä. On ihmisiä, jotka menettävät työpaikkansa, ihmisiä, jotka menettävät kotinsa, koska heillä ei ole varaa maksaa siitä, ja ihmisiä jotka menettävät toivonsa tulevaisuuteen kärsivät paljon ja jopa lopettavat elämänsä. Evankeliumin työ vaikuttaa myös kansallisella ja kansainvälisellä tasolla. Seurauksena tästä on taloudellisia puutteita jotka rajoittavat mahdollisuutta lähettää työntekijöitä, jotka täyttäisivät hengellisen avun kutsuja tukemaan uusia kentiä pitämään yleisiä kokouksia ja seminaareja, ja suorittamaan monia muita toimintoja, joita pääkonferenssin tasolla hoidetaan. Siitä huolimatta Herralla ei ole kriisiä tai rajoitettuja keinoja. Menneisyydessä hän on täyttänyt hänen uskollisten seuraajiensa tärkeimmät tarpeet vaikeissa olosuhteissa, ja hän voi tehdä saman tänäänkin. Sen vuoksi rakkaat veljet ja sisaret ympäri maailmaa, rukoilkaamme, että jokainen jäsen on uskollinen ja antelias pystyessään antamaan vähän tai paljon, niin että jokaiseen osaan Herran työssä voidaan toimittaa tarvittavat varat. Vain, jos olemme todella nöyriä ja uskollisia voimme odottaa, että Herran runsaat siunaukset vuodatetaan jokaiselle jäsenelle, jokaiselle seurakunnalle, ja hänen työnsä jokaiselle tasolle. Rukoilkaamme ihmettä kriisin aikana ja uuden kokemuksemme puolesta antamisessa.

"Hyväntekijänä Jeesus tiesi hyvyyden vaikutuksesta sydämessä ja elämässä, ja hän oli pyrkinyt painamaan opetuslapsiensa mieleen tämän hyveen etuja sen harjoittamisesta. Hän sanoo: "Autuaampi on antaa kuin ottaa." Hän kuvaa iloista hyväntahdonhenkeä jota olisi harjoitettava ystäviä,

naapureita ja vieraita kohtaan, kuten vertauksessa jossa mies lähti Jerusalemissa Jerikoon ja joutui varkaiden ryöstämäksi, "jotka riisuiivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi."... Samarialainen ... kulki sitä tietä, ja kun hän näki muukalaisen avun tarpeen, hän ei osoittanut hänelle pelkkää turhaa uteliaisuutta vaan hän näki ihmisen hädässä ja niin hänen myötätuntonsa heräsi. Heti hän "meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa, vuodatti niihin öljyä ja viiniä, ja nosti hänet oman aasinsa selkään, ja vei hänet majataloon ja piti hänestä huolta."... "Niin Jeesus sanoi: "Mene ja tee sinä samoin."

Joka laiminlyö tässä opetuksessa esitetyn periaatteen suorittamisen ei ole käskyn noudattaja.

"Tässä Jeesus halusi opettaa opetuslapsilleen moraalisia velvoitteita, jotka ovat sitovia ihmisen ja hänen lähimmäistensä välillä. Joka laiminlyö tässä opetuksessa esitetyn periaatteen suorittamisen ei ole käskyn noudattaja, mutta kuten Leeviläinenkin, hän rikkoo Jumalan lakia, jota hän teeskentelemällä kunnioittaa. On joitakin, jotka kuten samarialainen, eivät ylpeile hurskaudellaan, mutta joilla on herkkä tunne velvollisuuksistaan lähimmäisistään kohtaan. Heillä on paljon enemmän hyväntekeväisyyttä ja ystävällisyyttä kuin toisilla, jotka tunnustavat suurta rakkautta Jumalaan, mutta epäonnistuvat hyvissä teoissa Hänen luotujaan kohtaan." – *Testimonies for the Church*, vol. 4, pp. 56, 57.

Rukous voi liikkua Kaikkivaltiaan käsivarrella sillä tavalla, että emme voi edes kuvitella. Ne, jotka kääntyvät Hänen puoleensa uskollisesti antamalla kymmenyksensä ja uhrinsa, saavat monia siunauksia - enemmän kuin he tarvitsevatkaan. Mal. 3:10.

Sen vuoksi tulkaamme yhteen näinä rukouspäivinä pyytääksemme Herraa siunaamaan kansaansa, auttamaan meitä olemaan uskollisia ja anteliaita, ja siunaamaan työnsä ympäri maailmaa.

Herra tulee pian. Käyttäkäämme tätä rukousviikkoa pyhittämään itsemme uudelleen Hänelle. Olkoon nämä päivät perjantaista 6. joulukuuta sapattiin 14. joulukuuta 2013, erikoisia kanssakäymisen päiviä, jotta kaikki voimme saada taivaallisen siunauksen. Kuten on kirjoitettu, nuoret ja vanhat, veljet ja sisaret, työntekijät ja jäsenet voivat anoa Herralta Hänen siunauksensa. Joel 2:15-17.

Rukousviikon viimeinen päivä, sapatti 14. joulukuuta on paastopäivä, jossa vuotuinen uhri kerätään pääkonferenssille ja sen lähetyskentälle. Olkoon se juhlallinen päivä kaikille Jumalan lapsille, jotka odottavat siunauksia joita vuodatetaan ensi vuonna.

- Pääkonferenssin veljet ja sisaret

1. Lukeminen - Perjantai, 6.12.2013

Ottakaa vastaan kiitollisuudella, ja antakaa reilusti

Ellen G. White

Herra antaa jatkuvasti!

Jumala julistaa koko maan viinitarhakseen. Vallananastajan käsiin joutuneenakin se yhä kuuluu Jumalalle. Lunastuksen yhtä hyvin kuin luomisenkin perusteella se on hänen. Kristus antoi uhrinsa maailman hyväksi. »Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa» (Joh. 3: 16). Tuon lahjan kautta kaikki muutkin lahjat suodaan ihmisille. Päivittäin Jumala siunaa koko maailmaa. Jokainen sadepisara, jokainen valonsäde, joka lankeaa kiittämättömän ihmiskukumme ylle, jokainen lehti ja kukka ja hedelmä — kaikki todistavat Jumalan pitkämielisyydestä ja hänen suuresta rakkaudestaan... Herra vaatii jokaista kristittyä tulemaan yhä tehokkaammaksi ja kyvykkäämmäksi joka alalla. Kristus on suorittanut palkaksemme oman verensä ja kärsimyksensä hinnan saadakseen meidät palvelemaan häntä auliisti. Hän tuli tähän maailmaan antaakseen meille esimerkin siitä, miten ja millä mielellä meidän pitäisi työskennellä. Hän toivoo meidän tutkivan, miten voimme parhaiten edistää hänen työtään ja kirkastaa hänen nimeään maailmassa sekä kunnialla, antaumuksella ja rakkaudella seppelöidä Isän, joka »niin on maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä» (Joh. 3: 16).” Kr. v. 221, 222, 241.

Se on evankeliumin ihanuus, joka on perustettu jumalallisen kuvan palauttamisen periaatteeseen langenneeseen ihmiskuntaan jatkuvalla hyvyyden ilmentymällä. Tämä työ alkoi taivaallisessa hovissa. Siellä Jumala päätti antaa ihmisille selvät rakkauden todisteet, jolla hän suhtautuu heihin. – *Counsels on Health*, p. 222.

Antaminen ja siunaus

Meidän on muistettava, että on autuaampi antaa kuin ottaa. – *Kodin ihanteita* 448.

Apostoli Paavali oli uupumaton palvelemaan seurakuntien keskuudessa, innostamaan kääntyneet sielut tekemään suuria asioita Jumalan työn hyväksi. Usein hän kehotti heitä harjoittamaan anteliaisuutta. Puhuessaan Efeson

vanhimpien kanssa hänen entisestä palveluksesta heidän keskuudessaan hän sanoi: "Minä osoitin teille kaiken, miten työskentelemällä teidän tulee huolehtia heikoista, ja muistaa Herran Jeesuksen sanat, niin kuin hän sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'" Acts 20:35. –*Counsels on Stewardship*, p. 171.

Hänen lahjansa meille eivät ole vähemmän, vaan enemmän, kuin ne olivat vanhassa Israelissa.

Kristuksen seuraajat katsovat, että antamalla takaisin Herralle Hänen omansa he saavat siunauksen, siten he keräävät taivaallisia aarteita .... ilon nähdä lunastettuja sieluja. Etuoikeus nähdä lunastettuja sieluja ikuisuudessa on niillä, jotka ovat voittaneet esteet, ja seuranneet Hänen jalanjälkiään, joka sanoi: "Seuraa minua." –*In Heavenly Places*, p. 300.

Herra pyytää kymmenykset

Herra kutsuu antamaan Hänelle kuuluvat kymmenykset Hänen aarrekkammioonsa. Aidosti, rehellisesti ja uskollisesti, anna tämä osa takaisin Hänelle. Tämän lisäksi hän pyytää uhrilahjoja ja kolehteja. Kukaan ei ole pakotettu antamaan kymmenyksiään tai uhrilahjojaan Herralle. Mutta yhtä varmasti kuin Jumalan sana on meille annettu, juuri niin varmasti hän edellyttää omansa korkoineen takaisin jokaiselta ihmiskädeltä. Jos ihmiset ovat uskottomia antaessaan Jumalalle Hänen omaansa, he unohtavat Jumalan antaman palkan Hänen hoitajilleen, eivätkä he saa kauan siunausta siitä, minkä Herra on uskonut heille....

Kymmenykset on tarkoitettu tukemaan evankeliumin työtä

Kun Jumala vapautti Israelin Egyptistä olemaan erityisenä aarteena Hänelle, Hän opetti heitä antamaan kymmenykset heidän omaisuudestaan pyhäkön palvelusta varten. Tämä oli erikoisuhri erityistä työtä varten. Kaikki, mitä jäi heidän omaisuudestaan oli Jumalan, joka oli tarkoitus käyttää Hänen kunniaukseen. Mutta kymmenykset erotettiin tueksi niille, jotka palvelivat pyhäkössä. Se oli annettava alkaen ensimmäisistä hedelmistä, kaikista mikä kasvaa ja lahjoista ja uhreista, mikä tarjosi runsaasti varoja evankeliumin työn tueksi sinä aikana. Jumala ei vaadi meiltä vähemmän kuin hän on vaatinut hänen kansaltaan muinoin. Hänen lahjansa meille eivät ole vähemmän, vaan enemmän, kuin ne olivat vanhassa Israelissa. Se tarkoittaa, että Hänen palveluksensa edellyttää sitä ja on yhä niiden tarpeessa. Suurta lähetystyötä sielujen pelastamiseksi tulee viedä eteenpäin. Kymmenysten ja uhrilahjojen

välityksellä Jumala on tehnyt perusteellisia ehtoja tähän työhön. Hän aikoo että evankeliumin työtä pidetään täysin yllä. Hän vaatii kymmenykset omanaan ja se on aina pidettävä pyhänä varastona, sijoitettuna Hänen omaan aarrekammioonsa, Hänen asiansa hyödyksi ja työnsä edistämiseksi lähettämään sanansaattajia "ulkopuolisille alueille", jopa kaukaisiin maailman osiin....

Uskottomuus kymmenyksissä estää siunaukset

Pyhät kymmenykset ovat Herran osuus. Niiden pidättäminen on ryöstämistä Jumalalta. Jokaisen ihmisen tulee vapaasti, mielellään ja iloisesti tuoda kymmenykset ja uhrin Herran aarrekammioon, koska näin tehtäessä tulee siunaus. Ei ole turvallista pidättää Jumalalta Hänen omaa osuuttaan. – (Manuscript 159, 1899)...

Kymmenykset ovat pyhiä, Jumala on varannut ne itsellensä. Ne on tuotava Hänen aarrekammioonsa käytettäväksi evankeliumin työntekijöiden työn ylläpitämiseen. Kauan aikaa Herraa on jo ryöstetty, koska on niitä, jotka eivät ymmärrä että kymmenykset ovat Jumalalle kuuluva osa ....

Kiirehtikää veljeni ja sisareni tuomaan Jumalalle täydet kymmenykset ja tuokaa Hänelle myös vapaaehtoisia kiitosuhreja. On monia, joita ei siunata kun he eivät palauta kymmenyksiä, jotka ovat pidätetty. Jumala odottaa sinua voidakseen lunastaa menneisyytesi. Pyhän lain käsikirjoitus tulee jokaisen sielun päälle, joka kunnioittaa Jumalan etuja. Ne, jotka ovat pidättäneet itselleen kymmenykset, tehköt tarkan tilinteon ja tuokoot Herralle sen, millä ovat ryöstäneet Hänen työtänsä. Hyvittäkää ja tuokaa Herralle sovitusuhrinne. "Pitäköön hän kiinni minun voimastani, että hän voisi tehdä rauhan kanssani, ja hän tulee tekemään rauhan kanssani." Jos huomaat, että olet tehnyt väärin kun olet anastanut Hänen omaisuudestaan ja aidosti ja täysin teet parannuksen, Hän antaa rikkomuksesi anteeksi....

Jumala pyytää uhrilahjoja

Niin Herra on välittänyt meille taivaan rikkaimman aarteensa antaessaan meille Jeesuksen. Hänen kanssaan Hän on antanut meille kaikki muut asiat, että me voimme nauttia niistä runsaasti. Maan tuotanto, runsas sato, aarteet, kulta ja hopea ovat hänen lahjojaan. Talot ja maatilat, ruoka ja vaatteet, ne hän on antanut meidän haltuumme. Hän pyytää meitä tunnustamaan Hänet kaikkien asioiden Antajaksi; ja tästä syystä Hän sanoo, kaikesta omaisuudestasi varaan kymmenesosan itselleni, tämän lisäksi lahjat ja annit, jotka tuodaan minun aarrekammioon. Tämä on Jumalan tekemä sääntö

Hän ei halua, että Hänen työnsä kärsii varojen puutteellisuuden vuoksi.

Tämän asian antamisesta ei ole jätetty varaa erilaisille vaikutteille. Jumala on antanut meille selkeitä ohjeita sen osalta. Hän on määritellyt kymmenykset ja uhrin, meidän velvollisuuden mitaksi. Ja Hän haluaa, että annamme ne säännöllisesti ja järjestelmällisesti ....

Jokainen säännöllisesti tutkikoon tulonsa, jotka kaikki ovat Jumalalta siunaus, ja laittakoon erikseen kymmenykset erilliseen rahastoon, joka tulee olla pyhitettynä Herralle. Tätä rahastoa ei saisi missään tapauksessa omistaa muuhun tarkoitukseen, se on omistettu yksinomaan evankeliumin työn tueksi. Sen jälkeen kun kymmenykset on erotettu, on vielä lahjoja ja anteja jaettavaksi, "niin kuin Jumala on vaurastuttanut" sinua ....

Jumala on antanut erityisiä ohjeita kymmenyksien käytöstä. Hän ei halua, että Hänen työnsä on rajoitettu varojen puutteellisuuden vuoksi. Tämä ei ole sattumanvaraista työtä, eikä ole mitään erehdyksiä, Hän on tehnyt velvollisuutemme näiden asioiden suhteen hyvin selväksi. Sitä osaa, jonka Jumala on varannut Itselleen, ei saa käyttää mihinkään muuhun tarkoitukseen kuin mitä hän on määrittänyt. Älköön yksikään tunteko itseänsä vapaaksi pidättämään kymmenyksiään ja käyttämään niitä oman harkintansa mukaan. Älä käytä niitä itsellesi edes hätätilanteessa, eikä soveltaaksesi niitä miten parhaaksi katsot, äläkä siihenkään käytä, minkä itse voit katsoa Herran työksi ....

Kun olet korjannut oman sadon varastoihin ja vilja-aittoihin oman mukavuutesi hyväksi, palautitko Jumalalle täydet kymmenykset? Oletko tuonut hänelle lahjoja ja antimia, ettei Hänen työnsä kärsisi? Oletko hoitanut orvon ja lesken? Tämä on kotilähetystyön haara, jota ei missään nimessä saa unohtaa ....

Vapaehtoisia lahjoja lähetystyötä varten

Eikö ole tullut aika, jolloin meidän pitäisi alkaa vähentämään omaisuuttamme? Jumala auttakoon sinua, jotta voit tehdä jotain nyt sijoittaaksesi taivaan pankkiin. Emme pyydä lainaa, mutta vapaehtoisen lahjan palauttaaksemme Mestarille Hänen omaisuudestaan jota Hän on lainannut sinulle. Jos rakastat Jumalaa äärimmilleen ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi, uskomme, että annat myös konkreettisia todisteita vapaehtoisilla lahjoituksilla lähetystyömme hyväksi. On sieluja pelastettavaksi ja sinä voisit olla Jeesuksen

Kristuksen työtoveri pelastaessasi nämä sielut, joiden edestä Kristus on antanut henkensä.

Herra siunaa sinua hyvillä hedelmillä, joita voisit tuoda hänen kunniaksi. Sama Pyhä Henki, joka inspiroi Raamattua, ottakoon sydämesi haltuunsa vaikuttaen sinussa rakastamaan Hänen sanaansa, joka on henki ja elämä. Saakoon se avata silmäsi löytämään Jumalan Hengen asioita. Nykyisin niin mustaksi maalattuun uskontoon on syynä, että ihmiset eivät osoita käytännöllistä itsensä kieltämistä ja uhraamista omassa elämässään ....

Uhrilahjoja koti- ja ulkomaan lähetystyön hyväksi

Jumala kehottaa kansaansa heräämään vastuunsa puolesta. Suuri valo loistaa Hänen sanansa kautta, ja sieltä meidän pitää tunnistaa laiminlyötyjen velvollisuudet. Kun nämä edellytykset täyttyvät antamalla Herralle Hänen omansa, kymmenykset ja uhrilahjat, avataan tie maailmalle kuulemaan tämä sanoma, jonka Herra on tarkoittanut. Jos kansallamme olisi Jumalan rakkaus sydämessä ja jos jokainen seurakunnan jäsen olisi täynnä itse uhrautumisen henkeä, silloin ei olisi varojen puutetta koti- ja ulkomaan lähetystyön hyväksi; rahavaramme olisivat lisääntyneet; tuhansia mahdollisuusovia olisi avautunut, ja meidät olisi kutsuttu astumaan sisälle. Jos Jumalan tarkoitus olisi toteutettu viemällä armonsanomaa maailmalle, Kristus olisi tullut, ja pyhät olisi toivotettu tervetulleeksi Jumalan kaupunkiin ....

Uhrilahja köyhille

Uhrilahjat köyhille, jotka ovat annettu itse uhrautuvaisuudella auttaakseen viemään pelastuksen totuuden arvokasta valoa, ei ole vain miellyttävä tuoksu Jumalalle ja täysin hyväksytty Häneltä pyhänä lahjana, vaan itse antamisen teko jalostaa antajan sydämen, ja yhdistää hänet paremmin maailman Lunastajan kanssa. Hän oli rikas, mutta meidän tähtemme tuli köyhäksi, että me hänen köyhydestään tulisimme rikkaiksi. Pienetkin summat iloisesti annettuna heiltä, jotka ovat vaikeissa olosuhteissa, ovat täysin hyväksytyjä Jumalalta, ja jopa enempi arvokkaita Hänen silmissään kuin rikkaiden uhrin, jotka voivat lahjoittaa tuhansia, mutta ilman itse kieltämyksen harjoittelua, tunteematta puutetta...

..Itse antamisen teko jalostaa antajan sydäntä..

Uhrilahjat köyhille, jotka ovat annettu itse uhrautuvaisuudella auttaakseen viedä pelastuksen totuuden arvokasta valoa, ei ole vain miellyttävä tuoksu Jumalalle, ja täysin hyväksytty Häneltä pyhänä lahjana, vaan itse antamisen

teko jalostaa antajan sydämen, ja yhdistää hänet paremmin maailman Lunastajan kanssa. –*Counsels on Stewardship*, s. 82, 83, 71, 66, 93, 87, 65, 80, 81, 101, 46, 51, 52, 36, 37, 30, 347.

Toinen kymmenys ja sen jakelu

”Kaikista tuloista laskettujen kymmenysten pyhittäminen Jumalalle, olipa tulo hedelmätarhasta, pellostä, karjasta tai pään ja käden työstä, samoin kuin toisten kymmenysten erottaminen köyhien auttamiseen ja muihin hyväntekeväisyystarkoituksiin, oli omiaan pitämään elävänä ihmisten edessä totuuden Jumalan omistusoikeudesta kaikkeen ja heidän mahdollisuudestaan olla hänen siunaustensa kanavina. Se oli opetusta, joka oli sovitettu tukahduttamaan kaiken ahdasmielisen itsekkyyden sekä avartamaan ja jalostamaan luonnetta.” E. ja k. 42, 43.

”Köyhien hoitoon vaadittiin kaikista tuloista toiset kymmenykset, joilla myös tuettiin kansan kokoontumista uskonnollisiin tilaisuuksiin. Ensimmäisistä kymmenyksistä Herra oli sanonut: »Leeviläisille minä annan *kaikki kymmenykset* Israelissa» (4 Moos. 18: 21). Mutta toisista kymmenyksistä hän antoi seuraavat ohjeet: »Syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa, sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi» (5 Moos. 14: 23,29; 16: 11—14). Nämä kymmenykset tai niitä vastaava rahamäärä heidän oli tuotava kahtena vuonna pyhäkön rakennuspaikalle. Kun siitä ensin erotettiin kiitosuhri Jumalalle ja erikoinen määräosa papille, tuli uhraajien käyttää loppu uskonnollisessa juhlassa, johon saivat osallistua myös leeviläiset, muukalaiset, orvot ja lesket. Näin saatiin varoja vuotuisten juhla-aikojen kiitosuhreja ja juhlia varten sekä vedettiin kansaa pappien ja leeviläisten seuraan, jotta he voisivat opettaa ja rohkaista sitä palvelemaan Jumalaa.

Hän ei siedä niitä, jotka ajattelevat että he voivat tehdä niin kuin heitä huvittaa sen kanssa, mikä kuuluu Hänelle.

Joka kolmas vuosi nämä toiset kymmenykset oli kuitenkin käytettävä kotona leeviläisten ja köyhien ravinnoksi. Mooses sanookin, että »he ovat syöneet sinun porttiesi sisäpuolella ja tulleet ravituiksi» (5 Moos. 26: 12). Nämä kymmenykset varattiin käytettäväksi hyväntekeväisyyteen ja vieraanvaraisuuteen.” P.p. 514.

Veljien vastuu opettaa uskollisuutta

Herran sanansaattajien pitäisi katsoa, että seurakunnan jäsenet uskollisesti täyttävät Hänen vaatimuksensa. Jumala sanoo, että Hänen huoneessaan pitäisi olla ruokaa, ja jos rahoja aarrekammiossa on ohjattu harhaan, tai jos niitä pidetään yksityishenkilöillä, jotka ottavat oikeuden tehdä miten heitä miellyttää kymmenyksien kanssa, Herra ei voi tätä siunata. Hän ei voi tukea niitä jotka ajattelevat, että he voivat tehdä mikä heitä miellyttää sen kanssa, mikä on Herran.

Vanhempien ja seurakunnan virkamiesten velvollisuus on opettaa ihmisiä tähän tärkeään asiaan, ja laittaa asiat järjestykseen. Kuten Jumalan työtoverit yhdessä Hänen kanssaan, seurakunnan virkamiesten pitäisi olla järkeviä tämän yksinkertaisesti ilmoitetun kysymyksen kanssa. Saarnaajien itse pitäisi olla tarkkana kirjaimellisesti suorittamaan Jumalan sanan määräys. Niiden, joilla on luottamustehtäviä seurakunnassa ei tulisi olla huolimattomia, vaan heidän pitäisi katsoa, että jäsenet ovat uskollisia tämän velvollisuuden suorittamisessa.... Seurakunnan vanhimmat ja virkamiehet seuratkoon Pyhän Sanan ohjeita, kehottaen heidän jäseniään uskollisuuden välttämättömyyteen maksaessaan luvatus osan, kymmenykset ja uhrilahjat. –*Counsels on Stewardship*, pp. 106, 107.

Ei ole tarpeeksi tilaa kaikille siunauksille

”Jumala on tehnyt ihmisistä taloudenhoitajiaan. Hän on uskonut heidän hoitoonsa omaisuutta, jolla hän toivoo heidän levittävän evankeliumia. Ja omaisuutensa uskollisille hoitajille hän uskoo yhä enemmän hoidettavaa. Herra sanoo: »Minä kunnioitan niitä, jotka minua kunnioittavat» (1 Sam. 2: 30). »Iloista antajaa Jumala rakastaa», ja lupauksensa mukaan hän siunaa kansaansa, kun se kiitollisin mielin tuo hänelle uhrilahjansa, »ei surkeillen eikä pakosta». »Tuokaa täydet kymmenykset varastuhuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti»” (Mal.3: 10). P. ja p. 512, 513.

Jumalalla on taivas täynnä siunauksia niille, jotka ovat hänen kanssaan yhteistyössä. Kristittyjen anteliaisuuden henki vahvistuu kun sitä harjoitetaan, eikä meidän tarvitse matkia sitä luonnottomasti. Kaikki, joilla on tämä henki, Kristuksen Henki, iloisesti innostuneina panevat uhrilahjojansa Herran aarrekammioon. Innoittuneina Kristuksen rakkaudesta ja rakkaudesta sieluihin, joiden puolesta hän on kuollut, he päättävät syvän vilpittömyyden mukaan toimittaa oman osansa uskollisesti. –*Counsels on Stewardship*, p. 30.

”Tämä koskee kaikkia muitakin Jumalan vaatimuksia. Kaikki hänen lahjansa on luvattu kuuliaisuuden ehdolla. Jumalalla on taivaan täydeltä siunauksia niille, jotka tahtovat olla yhteistyössä hänen kanssaan. Kaikki, jotka tottelevat häntä, saavat luottavasti vaatia häntä täyttämään lupauksensa”. Kr. v. 100.

"On kauhea määrä syyllisyyttä, josta seurakunta on vastuussa. Miksi ne, joilla on valoa, eivät ole niitä, jotka ponnistellen vievät valoa muille? He näkevät, että loppu on lähellä. Päivittäin he näkevät joukkoja, jotka rikkovat Jumalan lakia, ja he tietävät, että nämä sielut eivät voi olla pelastettuja rikkomuksiensa mukaan. Silti heillä on enemmän kiinnostusta omista liikkeistä, maataloista, taloista, rahoista, tuotteista, vaatteista, tauluista, kuin miesten ja naisia sieluista, jotka pitää tavata kasvoista kasvoihin tuomiolla. Ihmiset, jotka väittävät tottelevansa totuutta, nukkuvat. He eivät voisi olla niin huolimattomia, jos he olisivat hereillä. Rakkaus totuuteen on kuolemaisillaan heidän sydämissään. Heidän esimerkkinsä ei ole riittävän vakuuttava maailmalle, että heillä on etukäteen totuus verrattuna kaikkiin muihin ihmisiin maan päällä. Koko ajan kun heidän pitäisi olla vahvoja Jumalassa, joka antaa eläviä kokemuksia, he ovat heikkoja, epäroivia, luottaen saarnaajien tukeen. Heidän tulisi palvella toisia sydämellisesti huolehtien, ystävällisellä äänellä, kirjoituksia tehden, aikaa ja rahaa käyttäen Jumalan kunniaksi." – *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 457.

*****

2. Lukeminen - Sapatti, 7.12.2013

Anna Jumalalle hänen omansa - kymmenykset

Douglas Francis, India/Sri Lanka/U.S.A.

“Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, ... ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.” Mal. 3:10.

Kansainvälisessä uutistoimistossa in ”FaithWorld” 24. syyskuuta 2008 oli Nick Carey’in aihe: "Monet Yhdysvaltain kristityt maksavat kymmenyksiä ennen asuntolainan hakemista, jopa kriisissäkin." Artikkelin kertoi, että monet ihmiset olivat uskollisia kymmenyksien antamisessa Jumalalle silloinkin, kun menettivät ainoan suojan, ajoneuvon tai omaisuuden. Se on kiehtova

kertomus, ja olin todella hämmästynyt, että on vielä ihmisiä, jotka rakastavat Jumalaa sydämensä pohjasta
(<http://blogs.reuters.com/faithworld/2008/09/24/many-us-christians-pay-tithe-before-mortgage-even-in-crisis/>)

Kymmenys järjestelmä on Jumalan antama järjestelmä Hänen seuraajilleen. Alkuperäisen Seitsemännen Päivän Adventistien opetuksen mukaan olemme ottaneet tavan antaa kymmenykset Herran seurakunnan rahastonhoitajalle niin kuin patriarkat, koko juutalainen kansa ja varhaiset kristityt tekivät. Enemmän kuin kukaan muu Raamatun kirjoittaja, kuningas Daavid ilmaisee kiitoksensa Herralle psalmeissa käyttäen näitä sanoja: “Kuinka minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa minua kohtaan?” Ps. 116:12. Profetian Henki esittää saman sydämellisen ajatuksen.

Meidän antelias hyvän tekijä

“Jumalan voima ilmenee kehon sydämen lyönneistä, keuhkojen toiminnasta ja elävistä virtauksista, jotka kiertävät tuhansissa eri kanavissa. Olemme kiitollisuuden velassa Hänelle olemassaolon jokaisesta hetkestä ja kaikista elämänmukavuuksista. Voimat ja kyvyt, jotka nostavat miehen alemmasta luomisesta yläpuolelle, ovat Luojan lahjoitusvaroista.

Hän lataa meidät eduillaan. Olemme kiitollisuudenvelassa Hänelle ruoasta jonka syömme, vedestä jota juomme, käytetyistä vaatteista ja ilmasta jota hengitämme. Ilman Hänen erityistä kaitselmustaan ilma olisi täynnä ruttoa ja myrkyä. Hän on antelias hyvän tekijä ja säilyttäjä.

Aurinko joka paistaa maan päällä ja kirkastaa koko luonnon, kuun juhlallinen loisto taivaan kannella, kaikki loistavat tähdet, sade joka virkistää maata aiheuttaen kasvillisuuden kukoistuksen, luonnon kallisarvoiset asiat kaikissa niiden monipuolisissa rikkauksissa, korkeat puut, pensaat ja kasvit, heiluvan vilja, sinisen taivaan, vihreän maan, muutokset päivin ja öin, uudistavat vuodenaajat, kaikki puhuvat ihmiselle Luojan rakkaudesta.

Hän on yhdistänyt meidät itsensä kanssa kaikkien näiden luotujen kautta taivaassa ja maan päällä. Hän valvoo meitä enemmän hellyydellä kuin äiti kärsivää lastansa. ’Niin kuin isä armahtaa lapsia, niin Herra armahtaa ne, jotka Häntä pelkäävät.’” –(*Review and Herald*, September 18, 1888) *Counsels on Stewardship*, p. 17.

Anteliaisuuden henki on taivaan henki. “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” John 3:16.

Saatana sanoi että Jumala ei ole rakastava. Voit vastata tähän väärään

syttökseen. Jeesus tuli alas ottaen alhaisen asemamme eli ihmisen elämän maan päällä ja kuoli meidän edestämme. Vapauden Jumalana, ihmeen avulla hän johti kansan orjuudesta vapauteen. Tämä suuri pelastava teko on koko Vanhan testamentin taustana ja täyttää Hänen kaipuunsa olemalla meidän Lunastajamme. Jumala ei ole kaukana, ulkopuolisena, huolimattomana henkilönä, vaan ainoastaan sellaisena, joka on täysin elämässämme mukana.

Daavid näki Jumalan sellaisena, josta voimme löytää turvaa, aivan kuin israelilaisten kuuden turvakaupungin kaltaisena, joka suojelee laillisia pakolaisia. “Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva.” Ps. 46:2.

Jumala, joka antaa ja rakastaa

Jeesus ilmoitti Isänsä antelijana Jumalana. Näemme Hänen antamisensa luomisessa, Betlehemissä, ja Golgatalla. Luomisessa Isä ja Poika toimivat yhdessä. Jumala antoi meille elämän, vaikka hän tiesi, että tämä johtaisi Hänen ainokaisen Poikansa elämän menetykseen. Betlehemissä, Hän antoi Poikansa tähän maailmaan ottaen osaa synnin aiheuttamaan kärsimykseen, joka lopulta johti hänet julmaan kuolemaan ristillä.

Se on Golgata, joka antaa meille syvän käsityksen Isän rakkaudesta. Isä, Hänen jumalallisessa luonnossaan, kärsi erossa ainokaisesta Pojastaan tämän langenneen ihmiskunnan rodun vuoksi. Hän kärsi samalla Kristuksen kanssa. Mikä suurempi teko kuin tämä voisi antaa todistuksen Hänen rajattomasta rakkaudestaan?

Kun hän käveli maan päällä, Jeesuksen suosikki teema oli ilmestys Isänsä rakkaudesta maailmalle. Hän sanoi: “Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoiikaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.” Matt. 5:44, 45.

Tämä tekee eroavaisuuden kristinuskossa. Meillä on rakastava Jumala, joka ei pidättänyt ainokaista Poikaansa langenneesta ihmiskunnasta ja rakastaa heitä edelleen. Useimmat uskonnot puhuvat rakkaudesta, mutta en löydä kristinuskon ulkopuolelta että rakkaus ympäröisi vihollisiakin.

Henkilökohtainen hoito ja kiitollisuus

Jumala loi meidät, ja niin me kuulumme Hänelle. Tämä on juuri se syy, miksi meillä on pyhä velvollisuus olla uskollisia fyysisten, henkisten ja hengellisten kykyjen nähden. Hän on antanut ihmiskunnalle aikaa,

mahdollisuuksia, kykyjä, omaisuutta ja siunauksia tässä maailmassa ja sen rikkaudet.

Olemme vastuussa Hänelle asianmukaisesta käytöstä siitä, mitä Hän on uskonut meille. Siis, miten voimme tunnustaa Jumalan omistuksen Hänen ja maailman edessä? Yksi tapa on anteliaisuus. Se on ihana siunaus, että Jumala on antanut meille etuoikeuden huolehtia ja rakastaa muita ja saada voitto itsekkyydestä ja ahneudesta taloudenhoidon kautta.

Mutta henkilökohtainen taloudenhoito sisältää henkilökohtaisen valvonnan osoittamaan tosi puhtaan sydämen anteliasta Jumalaa kohtaan. Paavali selittää: “sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.” 2. Kor. 9:7. Tämä osoittaa, että vaikka meidät on kutsuttu palauttamaan kymmenykset Jumalalle, silti se on vapaaehtoinen kuuliaisuus, joka vastaanottaa jumalallisia siunauksia. Meillä on kolme erilaista antajaa -sytytinkivi, joka takomalla on lohjennut, sieni, joka on puristettu antaakseen kosteutta, ja hunajakkeno, joka yksinkertaisesti pursuaa omaa makeuttaan. Kuten Paavali on maininnut, meidän pitäisi olla kuin hunajakkeno.

Kielletty puu Eedenissä kuvasi Jumalan omaisuutta

“Herra joka loi jokaisen puun Eedenissä ihanaksi katsella ja hyväksi ruoaksi, käski Aadamin ja Eevan vapaasti nauttia Hänen antimistaan. Mutta hän teki yhden poikkeuksen. Hyvän ja pahan tiedon puusta ei saa syödä. Tämän puun Jumalan pidätti jatkuvaksi muistutukseksi Hänen omistusoikeudestansa kaikkiiin. Niinpä hän antoi heille mahdollisuuden osoittaa uskoa ja luottamusta Häneen täydellisellä kuuliaisuudella Hänen vaatimuksiinsa.

Niin on Jumalan vaatimusten kanssa meitä kohtaan. Hän antaa aarteitaan ihmisen käsiin, mutta edellyttää, että kymmenesosa on uskollisesti laitettava syrjään Hänen työtään varten. Hän vaatii, että tämä osa sijoitetaan Hänen aarrekammioonsa. Se on annettava takaisin Hänelle niin kuin Hänen omansa, se on pyhä ja on käytettävä pyhiin tarkoituksiin, tukemaan niitä, jotka vievät pelastus sanomaa kaikkialle maailman osiin. Hän pidättää tämän osan, että varoja voi aina virrata Hänen aarrekammioon ja että totuuden valo voidaan viedä niille, jotka ovat lähellä ja niille, jotka ovat kaukana. Uskollisesti tottelemalla tätä vaatimusta me tunnustamme, että kaikki kuuluu Jumalalle.” – *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 386.

Patriarkkojen kymmenykset

Monet uskonnot maailmassa kehittävät ja tukevat kymmenyksien

antamista tai vastaavaa järjestelmää tukeakseen papistoa, kuten oli leeviläisten laita aiemmin. Etsimällä Raamatun opetuksista, samoin Todistuksistakin, löydämme järjestelmän kymmenysten antamisesta. Kymmenes osa saatavista tuloista oli jo aikaisin Mooseksen kirjassa, kuten monet meistä ovat tietoisia siitä. Kauan ennen "Mooseksen lakia" jolloin on kirjoitettu, Abraham uskollisesti palautti hänen **kymmenyksensä** Jumalalle! Luetaan 1. Moos. 14:17-20 "...meni Sodomian kuningas häntä vastaan ... Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan, Korkeimman, pappi. Ja hän siunasi hänet sanoen: "Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi." Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta."

Abraham oli saanut takaisin Lootin ja hänen omaisuutensa, naiset ja kaikki ihmiset ja oli hyvin kiitollinen, kun hän tapasi Jumalan pappi Melkisedekin, niin hän ”antoi hänelle **kymmenykset** kaikista.”

On selvää, että myös Jaakob ymmärsi velvollisuuden antaa kymmenykset Herralle, sillä hän lupasi, "... ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset." 1. Moos. 28:22. Tämä oli patriarkan pyhä vala, ja tiedämme, miten Jumala siunasi hänet. Niinpä profetian henki sanoo: "Kymmenys järjestelmä ulottuu alkuun ennen Mooseksen aikaa. Ihmiset olivat velvollisia tuomaan Jumalalle lahjoja uskonnollisiin tarkoituksiin ennen kuin määrätty järjestelmä annettiin Moosekselle, jopa niin pitkälle taaksepäin kuin Aadamin aikaan. Noudattaen Jumalan vaatimuksia, he toivat uhrinsa kiitollisena Hänen armostaan ja siunauksistaan heitä kohtaan. Tätä jatkettiin seuraavien sukupolvien aikana ja Abraham noudatti sitä, joka antoi kymmenykset Melkisedekille, Korkeimman Jumalan papille. Sama periaate oli olemassa Jaakobin päivinä. Jaakob, kun oli Beetelissä maanpaossa ja rahaton vaeltaja, meni yksin nukkumaan yöllä, kivi oli hänen tyynynä, hän lupasi Herralle: "Kaikesta, mitä sinä annat minulle varmasti annan kymmenykset Sinulle." Jumala ei pakota ihmisiä antamaan. Kaikki, mitä he antavat on oltava vapaaehtoista. Hän ei halua, että hänen aarrekkamionsa täydennetään pakollisilla uhrilahjoilla." –*Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 393.

Kymmenyksien periaate vahvistettiin Mooseksen ja Nehemian aikana

“Kaikki maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle. Jos joku tahtoo lunastaa jotakin kymmenyksistänsä, antakoon hän siihen lisäksi viidennen osan. Ja kaikki kymmenykset raavaskarjasta ja pikkukarjasta, joka kymmenes eläin kaikesta,

mikä kulkee paimenen sauvan alitse, olkoot pyhä lahja Herralle.” 3. Moos. 27:30-32.

Paitsi Mooseksen ohjeet kymmenysjärjestelmästä, meillä on myös seuraavat ohjeet Nehemian kirjassa 10:37, 38: “Me tuomme parhaat jyvärouheemme ja antimemme, parhaat kaikkinaisten puiden hedelmät, parhaan viinin ja öljyn papeille, Jumalamme temppelin kammioihin, ja maamme kymmenykset leeviläisille. Leeviläiset itse kantavat kymmenykset kaikista kaupungeista, missä meillä on maanviljelystä. Ja papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten kanssa, heidän kantaessaan kymmenyksiä, ja leeviläisten tulee viedä kymmenykset kymmenyksistä meidän Jumalamme temppeleihin, varastohuoneen kammioihin.”

Kymmenysjärjestelmä, jonka Herra esittää meille on todella hyvä sen yksinkertaisuudessa, ja sen oikeudenmukaisuudessa on ilmoitettu suhteellinen vaatimus sekä rikkaiden että köyhien kohdalla. Lisäksi maatalous Israelissa perustui viljelyyn maa- ja karjataloudessa, jolloin kymmenysjärjestelmä oli erittäin sopiva siihen aikaan ja paikkaan ja myös tuleville sukupolville.

“Kymmenykset ja uhrin Jumalalle ovat tunnustus vaatimuksesta meille luomisen johdosta, ja ne ovat myös hänen vaatimuksensa tunnustus lunastuksen johdosta. Koska kaikki meidän voima on peräisin Kristuksesta, nämä uhrilahjat virtaavat meiltä Jumalaa kohtaan. On aina pidettävä edessämme lunastuksen vaatimus, kaikista vaatimuksista suurin, ja joka sisältää kaikki muut. Täydellinen uhri, joka on kärsitty puolestamme, on oltava aina tuoreena mielessämme ja aina vaikuttamassa ajatuksissamme ja suunnitelmissamme. Kristus todellakin on oltava ristiinnaulittuna meille.” – *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 479.

Kymmenysjärjestelmän tarkoitus ei ole pelkästään rahallinen, vaan pikemmin se on hyvin hengellinen ja edistää ehdottomasti Jumalan luonteen palauttamista ihmisessä. Niin, että rahamme käyttö koskee yhtä tapaa, jolla voimme hyväksyä tai hylätä Luojamme ja Lunastajamme. Tämän on oltava hyvin vakavasti harkittu.

Nämä muinaiset periaatteet soveltuvat nyky-yhteiskunnassa samoin. Meidän velvollisuutemme ymmärtää sitä huolellisesti niin, ettei pääoman käsite vaikuta meihin, joka muodostaa talousjärjestelmän perustan tällä hetkellä. Kyllä, Kymmenysjärjestelmä ei ole pelkästään juutalaisille, vaan se on voimassa myös Uuden Testamentin aikakaudella.

”Jotkut sanovat, että nämä tiukat lainsäädännöt sitoivat heprealaisia. Mutta tämä ei ole taakka anteliaalle sydämelle joka rakastaa Jumalaa. Vasta kun heidän itsekäs luontonsa vahvasti pidättämällä kymmenykset itselleen, nämä

ihmiset kadottivat ikuiset näkökohdat ja arvostivat heidän maallisia aarteitaan enemmän kuin sieluja.” –*Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 396.

”Puhun kymmenysjärjestelmästä, mutta miten pieneltä se näyttääkään mielestäni! Kuinka pieni arvo! Miten turhaa on pyrkiä mittaamaan sitä matemaattisilla säännöillä, aikaa, rahaa ja rakkautta suhteessa rakkautta ja uhrausta, jotka ovat rajattomia ja laskemattomia! Kymmenykset Kristukselle! Voi, vähäinen pikkusumma, häpeällistä palkkaa siitä mikä maksaa niin paljon!” –*Testimonies for the Church*, vol. 4, pp. 119, 120.

Uuden testamentin aikakausi

”Muinaisen Israelin aikana kymmenykset käytettiin yksinomaan leeviläisille, jotka eivät saaneet heimo-osuutta, ja omistivat koko aikansa Israelin palvelukseen ja hengellisen elämän edistämiseen palvelemalla pyhäkössä ja opettaen kansaa Jumalan laissa. 4. Moos. 18:21, 24.

Ristiinnaulitsemisen jälkeen Leevin pappeus päättyi. Mutta tehtävä ihmiskunnan pelastuksen puolesta ei lopu tähän. Evankeliumin työtä piti ja pitää jatkaa ja tukea kymmenyksillä ja uhrilahjoilla. Kymmenykset ovat vieläkin käytettävä Jumalan seurakunnan työn tueksi maan päällä. Paavali rinnastaessa leeviläisten ja kristityn evankeliumin työn järjestelmää selittää: “Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä aineellista? Jos muilla on teihin tällainen oikeus, eikö paljoa enemmän meillä? Mutta me emme ole käyttäneet tätä oikeutta, vaan kestämmme kaikki, ettemme panisi mitään estettä Kristuksen evankeliumille. Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia, saavat ravintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut uhrilahjojen palvelukseen, saavat osansa silloin kuin alttarikin? Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa.” 1. Kor. 9:11-14.

“Miten asioiden järjestys vaihtuu meidän päivinäme! Herran vaatimukset ja oikeudet, jos ne saavat yleensä mitään huomiota, ovat jätetty viimeiseksi. Kuitenkin työmme tarpeet nykyään ovat kymmenkertaiset verrattuna Juutalaisten aikaan. Suuri lähetystehtävä annettiin apostoleille, se oli mennä kaikkeen maailmaan saarnaamaan evankeliumia. Tämä osoittaa työn laajentumista, ja lisääntynyt vastuu lepää Kristuksen seuraajien päällä meidän aikanamme. Jos laki edellytti kymmenyksiä ja uhrilahjoja tuhansia vuosia sitten, kuinka paljon tärkeimpiä ne ovat nyt! Jos rikkaiden ja köyhien oli annettava summa heidän omaisuudestansa suhteessa juutalaisten talouteen, se on kaksin verroin tärkeämpi nyt.” –*Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 474.

“Juuri tähän papiston elatusta koskevaan suunnitelmaan Paavali viittasi

sanoessaan: »Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa.» Ja myöhemmin, kirjoittaessaan Timoteukselle, apostoli sanoi: »Työmies on palkkansa ansainnut» (1. Tim. 5: 18).» Ap. teot 256.

Jeesuksen lähestymistapa

Jeesus ei koskaan tuominnut kymmenysjärjestelmää, jonka osalta fariseus oli sanonut Luukkaan evankeliumissa 18:12: "Minä annan kymmenykset kaikista tuloistani." Tämä lausunto osoittaa että fariseus oli hyvin lakihenkinen ja omahyväinen. Tällaiset ihmiset kuin nämä fariseukset, eivät voi periä Taivaan valtakuntaa, elleivät he nöyrry. Jeesus selittää tätä kaksi jaetta myöhemmin "sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään." (Luuk. 18:14),

Hän tuomitsi fariseukset, koska he "maksavat kymmenykset mintuista ja tulleista ja kuminoista." Hän ei vastustanut "kymmenys" - periaatetta, mutta pahoitteli, sanoen "siivilöitte hyttsen," kun taas muiden asioiden suhteen - "oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden" - te "nielette kamelin."

"Näitä tulisi noudattaa, eikä noitakaan sikseen jättää.' Näillä sanoillaan Kristus jälleen tuomitsee pyhien velvollisuuksien väärinkäytön. Hän ei syrjäytä itse velvollisuutta.." AT. 616.

Sen sijaan Jeesus varoitti heitä ahneuden vaarasta. "Ja hän sanoi heille: "Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." Luuk. 12: 15. Hän varoitti myös, että rikkaan on vaikea päästä taivaaseen, koska hän on kiusauksessa päivästä toiseen tulla ahneemmaksi. "Kun Jeesus näki hänen olevan murheissaan, sanoi hän: "Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan! Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." Luuk. 18: 24,25. Tämä lausunto ei tue käsitystä, että rikas ei pääse taivaaseen, mutta se varmasti sanoo, että he kokevat sen hyvin vaikeaksi. Luuk. 12: 33,34 Jeesus selitti: "Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele. Sillä missä teidän aarteenne on, siellä on myös teidän sydämenne."

Kenelle kymmenykset maksetaan

"Tuokaa täydet kymmenykset varastuhuoneeseen, että minun huoneessani

olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaam teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.” Mal. 3:10.

Tämä kohta osoittaa hyvin selvästi, että kymmenykset tulisi maksaa Jumalan varastuhuoneeseen. Toisin sanoen Jumalan seurakunnan kassaan. “Ja koko Juuda toi kymmenykset jyvistä, viinistä ja öljystä varastuhuoneisiin. Ja minä asetin Selemjan, papin, ja Saadokin, kirjanoppineen, ja Pedajan, leeviläisen, valvomaan varastuhuoneita ja annoin heidän apulaisekseen Haananin, Sakkurin pojan, Mattanjan pojanpojan; sillä heitä pidettiin luotettavina, ja heidän tehtävänään oli toimittaa jako veljiensä kesken.” Neh. 13: 12,13. Nämä jakeet selvästi osoittavat, että tuoda kymmenykset aarrekkammioon sekä seurakunnan vastuu siihen on Raamatun mukaista.

Kymmenyksien käyttö

”On hyvin ilmeistä, että kymmenykset käytetään vain Herran työn edistämiseksi. Mutta usein kysytään, eikö kymmenykset voi käyttää johonkin muuhun tarkoituksen kuin evankeliumin työn etenemisen tueksi suorassa mielessä. Jotkut ihmiset ajattelevat, että kymmenykset voidaan käyttää köyhien rahastoksi, seurakunnan kuluiksi, tai muuksi hyödylliseksi päämääräksi. Vaikka otamme huomioon muut seurakunnan tarpeet, on erittäin tärkeää löytää muita keinoja vastata näihin tarpeisiin. ”Yksi peruste on, että kymmenyksiä voidaan käyttää koulutus tarkoituksiin. Toisia perusteita on, että kymmenyksillä tuetaan kolportöörejä ja kirjaevankelistoja. Mutta suuri virhe tehdään, kun kymmenykset vedetään kohteesta, jota varten se on tarkoitettu käytettäväksi - saarnaajien tueksi...”

Kymmenykset ovat Herran, ja ne, jotka sekaantuvat niihin ovat rangaistava taivaallisen aarteen menetyksellä, elleivät he tee parannusta. Älköön työtä enää estäkö, jopa silloinkin kun kymmenykset on siirretty osaksi eri kanaviin kuin siihen, johon Herra on sanonut niitä käytettäväksi. Sääntöjä on tehtävä näitä muita työhaaroja varten. Niitä on tuettava, mutta ei kymmenyksillä. Jumala ei ole muuttunut; kymmenykset on vielä käytettävä saarnaajien työn tueksi” –*Testimonies for the Church*, vol. 9, pp. 248-250.

Kymmenysten ja uhrilahjojen pidättäminen

Äskettäin minulla oli tilaisuus keskustella erään toisen seurakunnan pastorin kanssa. Hän mainitsi, että monet hänen kirkkonsa jäsenistä eivät maksa kymmenyksiä ja uhrilahjoja uskollisesti. Kun hän muistutti heitä tästä, he yrittivät puolustaa itseänsä, että epäonnistuivat olla uskollisia tässä, esittäen

kymmenyksien ja uhrilahjojen pidättämisen perusteita. Jotkut sanoivat, että he antoivat rahaa köyhille, kun taas toiset mainitsivat, että he tukevat itsenäisiä saarnaajia ja henkilöitä evankeliumin työn etenemiseksi. Siis, tämä pastori kertoi minulle, että hänen järjestönsä on vaikeuksissa maksamaan heidän lähetystyönsä kulut tällä hetkellä ja ajatteli myydä jotakin ominaisuutta peittämään kulut. Sitten on muita ihmisiä, jotka esittävät tekosyitä etteivät maksa kymmenyksiä ja uhrilahjoja, toisten ihmisten tekojen vuoksi. Profetian Hengessä mainitaan, että jotkut pidättävät kymmenykset ja uhrilahjat väittäen, että heillä ei ole luottamusta vastaanottajille. Joskus he sanovat syyksi, että heillä on velkaa. Profetian Henki ei tue tätä missään tapauksessa.

“Kymmenykset ovat pyhiä, Jumala on varannut ne itselleen. Se on tuotava Hänen aarekammioon käytettäväksi ylläpitämään evankeliumin työntekijöitä heidän työssään. Jo pitkän aikaa on Herraa ryöstetty, koska on niitä, jotka eivät ymmärrä, että kymmenykset ovat Jumalalle varattu osa.

Jotkut ovat tyytymättömiä ja ovat sanoneet: "Minä en enää maksa kymmenyksiäni, sillä minulla ei ole luottamusta siihen, miten asiat hoidetaan työn ytimessä." Mutta ryöstätkö Jumalalta koska luulet, että työjohtaminen ei ole oikein? Tee valitus, selvästi ja avoimesti oikeassa hengessä, jotta asiat oikaistaan. Lähetä oma vetoomuksesi asioista, joita on muutettava ja asetettava järjestykseen, mutta älä hylkää Jumalan työtä, äläkä osoita uskottomuutta, koska muut eivät tee oikein.” –*Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 249.

Ihmiset pidättävät kymmenykset myös muista syistä, kuten ahneus tai korvaamalla muita toimintoja, kuten hyväntekeväisyys tai antamalla almuja jne. Profetian Henki varoittaa meitä edelleen tästä asiasta: “Jotkut ovat käsittäneet pyhän velvollisuuden alle heidän lapsensa. He ajattelevat, että niille jokaiselle on annettava osansa, mutta he tuntevat itsensä kykenemättömiksi tukemaan Jumalan työtä.... Älköön kukaan suunnitelko syitä ja johdattakoon sinua ryöstämään Jumalaa. Älköön lapsesi varastako sinun uhrilahjojasi Jumalan alttarilta omaksi hyödykseen.” –*Testimonies for the Church*, vol. 1, pp. 220, 221.

Siunauksen vastaanottaminen

“Jumalan lauman valvojan pitää täyttää uskollisesti velvollisuutensa. Jos hän katsoo, ettei tämä ole miellyttävää hänelle ja siksi jättää sen jonkun muun tehtäväksi, hän ei ole uskollinen työntekijä. Lukekoon hän Malakian kirjassa Herran sanat valituksesta ihmisten ryöstämisen johdosta Jumalaa kohtaan kymmenyksien pidättämisellä. Väkevä Jumala julistaa: "Te olette kirouksella

kirotut." Mal. 3:9. Kun joku sanan ja opetuksen saarnaaja näkee ihmisten seuraavan tietä, joka tuo tämän kirouksen heille, kuinka hän laiminlöisi velvollisuutensa antaa heille ohjeita ja varoituksia? Saarnaajan pitää opettaa jokainen seurakunnan jäsenen olemaan uskollinen maksamaan täydet kymmenykset. –*Testimonies for the Church*, vol. 9, s. 250, 251.

On erittäin tärkeää saada Jumalan siunauksia elämässämme. Jaakob painiskeli koko yön mahtavan enkelin kanssa saadakseen siunauksensa. Emme osaa edes mielikuvituksissamme ajatella miten tulee käymään jokaiselle, joka kohtaa Jumalan kirouksen. Seurakunnan velvollisuus on kouluttaa jäseniä saamaan siunauksia ja rohkaista heitä ottaman vastaan Herran siunaus, eikä kirous. Lisäksi on erittäin tärkeää, että seurakunta opettaa jäseniä näistä kohdista, niin ettei seurakunta menetä Herran siunauksia.

Henkilökohtaisen uskollisuuden ja seurakunnan kasvu

Kirjassa Apostolien teot sivulla 59 sisar Ellen G. White antaa seuraavan todella tärkeän selvityksen: "Ihmiselle uskotuista varoista Jumala vaatii tietyn osan - kymmenennen. Hän antaa kaikille vapauden päättää, antavatko he enemmän vai eivät. Mutta kun Pyhä Henki koskettaa sydäntä ja henkilö lupautuu antamaan jonkin summan, hänellä ei enää ole minkäänlaista oikeutta tähän pyhitettyyn osaan. Tämänlaatuisia ihmisille annettuja lupauksia pidettäisiin sitovina, joten eivätkö Jumalalle annetut lupaukset ole vielä sitovampia? Ovatko omantunnon oikeudessa vahvistetut lupaukset vähemmän sitovia kuin kirjalliset sopimukset?"

Kun jumalallinen valo loistaa sydämeen tavallista kirkkaampana ja voimallisempana, tavanomainen itsekkyyys hellittää otteensa ja ihminen on halukas tukemaan lahjoituksin Jumalan asiaa. Mutta kenenkään ei pidä luulla, että hän saa täyttää tuolloin antamansa lupauksen saatanan yrittämättä lainkaan estää. Saatanasta ei ole mieluisaa nähdä Lunastajan maanpäällisen valtakunnan lujittuvan. Hän vihjaa, että annettu lupaus oli liian suuri, että se saattaa tehdä tyhjiksi heidän yrityksensä hankkia omaisuutta tai täyttää perheensä toiveita."

Saatana työskentelee väsymättä estämään seurakunnan kasvua. Hän työskentelee yksilöiden kautta pysäyttämään kymmenysten ja uhrilahjojen virtauksen Jumalan seurakunnan aarrekammioon. Edellä oleva sisar Whiten ilmoitus selittää tämän hyvin selvästi. Rakkaat veljeni, meidän täytyy olla hyvin varovaisia tässä. Voi olla vaikeita tilanteita, jonkun henkilön tai ryhmän kohdalla. Ehkä paikallinen seurakunta, kenttä tai unioni kuuluu tähän luokkaan; jos on niin, se ei edistä Jumalan työtä, vaan harjoittaa saatanan

työtä. Meidän ei pitäisi olla osa tätä ansaa millään tavalla. Jokainen jäsen antaa kymmenyksensä seurakunnalle, seurakunnat lähettää kymmenykset uskollisesti kentälle tai unionille ja kenttä tai unioni lähettää pääkonferenssiin kuuluvan osan ja se on tehtävä aina viipymättä seurakunnan järjestyksen mukaan.

Varma siunaus

Olemme kuulleet niin monia kertomuksia, kuinka Jumala siunasi monia ihmisiä ja seurakuntia olleen uskollisia antaessaan kymmenyksensä johdonmukaisesti. Kymmenyksien nähden olemme velassa Jumalalle, kun taas uhrilahjat annetaan Hänelle siitä osasta, jonka Hän on antanut meille. Siinä on suuri ero: Kymmenysten antamisella täytämme velvollisuutemme Jumalaan, kun taas uhrilahjojen antamisella osoitamme kiittolisuuttamme Hänen monista siunauksista.

“Tuokaa täydet kymmenykset varastuhuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti. Ja minä karkoitan nuhtelullani teiltä syöjäsiirrat turmelemasta teidän maanne hedelmää, eikä teidän viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön, sanoo Herra Sebaot. .” Mal. 3:10, 11.

Olemme astumassa vuoteen 2014, on erittäin tärkeää päättää olla täysin Jumalan puolella. Koko sydämestämme meidän täytyy tehdä lopullinen päätös yksilönä, perheenä, ja seurakuntana täyttämään Jumalan käskyn vaatimuksen antamalla kymmenykset ja uhrilahjat Herran aarrekkamioon.

Saako Jumala meitä siunata runsaasti ollaksemme uskollisia auttajia viemään Hänen työnsä ympäri maailmaan ja jouduttamaan Herran toista tulemusta. Amen!

*****

3 Lukeminen - Sunnuntai, 8.12.2013

Toiset kymmenykset

Raquel Orce, Spain

Termi "toiset kymmenykset" on ollut määritelty eri tavoin, ja on aiheuttanut useita reaktioita ja näkökulmia, jotka on koeteltava Jumalan sanalla. Koska kymmenykset ovat 10% kaikista tuloista ja perustuvat

järjestelmällisen hyväntekeväisyyden periaatteeseen Pyhässä Raamatussa, me tarkastelemme, miten kymmenykset hoidettiin. Maaser on Hebrean perussana "kymmenykset" Vanhassa Testamentissa, ja siihen lisättiin eri määritteet.

Toinen kymmenys Leeviläisille: Maaser Rishón

“Mutta leeviläisille minä annan kaikki kymmenykset Israelissa perintöosaksi, palkkana siitä palveluksesta...” 4. Moos. 18:21.

Joosuan kirjan luvuissa 20 ja 21 kerrotaan, että Leevin heimo sijaitsi koko Israelin alueella neljäskymmenessä kahdeksassa kaupungissa. Gersonilaisille, kehatilaisille, ja merarilaisille - Leevin jälkeläisille jaettiin kuusi turvakaupunkia ja neljäkymmentä kaksi kaupunkia asuinpaikoiksi. 4. Moos. 35:6, 7.

Leeviläiset saivat vuosittaisen toimeentulonsa kansalta palveluksistaan, joita kuvataan 1. Aikak. 24 - 26. Siinä mainitaan useita tehtäviä, joita varten oli järjestetty työryhmiä: auttamaan pappeja pyhäkössä, laulamaan ja soittamaan, jumalanpalveluspaikan huoltoon ja muihin tehtäviin kuten portinvartijoina, tuomareina ja kirjanoppineina.

Niistä kymmenyksistä, jotka leeviläiset saivat ihmisiltä, heidän piti antaa kymmenyksiä ja uhrilahjoja ylimmäiselle papille.

Neljännän Mooseksen kirjan 18:26, 28 mukaan leeviläiset saivat kymmenykset ihmisiltä ja sitten antoivat kymmenykset siitä papeille: “Puhu leeviläisille ja sano: Kun te israelilaisilta otatte ne kymmenykset, jotka minä olen määrännyt heidän teille annettavaksi perintöosaksenne, niin antakaa siitä Herralle anti, kymmenykset kymmenyksistä.” “Niin antakaa tekin Herralle anti kaikista kymmenyksistä, jotka te saatte israelilaisilta, ja tämä Herralle niistä tuleva anti antakaa pappi Aaronille.”

Niin ollen kymmenyksistä, joita leeviläiset saivat ihmisiltä, piti antaa kymmenykset ylimmäiselle papille - kymmenes osa - *Maaser Terumat* kymmenyksistä.

Toisen Aikakirjan 31:11, 12 mukaan oli erityisiä varastoja, joissa kymmenyksinä annetut tuotteet säilytettiin. “Niin Hiskia käski laittaa kammioita Herran temppeliin. Ja kun ne oli laitettu, tuotiin niihin tunnollisesti anti, kymmenys ja pyhät lahjat...” Babylonin seitsemänkymmen- vuoden vankeuden jälkeen sama järjestelmä palautettiin: “Me tuomme ...maamme kymmenykset leeviläisille. Leeviläiset itse kantavat kymmenykset kaikista kaupungeista, missä meillä on maanviljelystä. Ja papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten kanssa, heidän kantaessaan kymmenyksiä, ja leeviläisten tulee

viedä kymmenykset kymmenyksistä meidän Jumalamme temppeleihin, varastuhuoneen kammioihin.” Neh. 10:37, 38.

Toiset vuosittaiset kymmenykset - Maaser Sheni

“Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siihen paikkaan, jonka hän valitsee: happamattoman leivän juhlanan, viikkojuhlanan ja lehtimajanjuhlanan. Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen eteen; kukin tuokoon lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan, minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut.” 5. Moos. 16:16, 17.

Jumalan kansan piti tulla jumalanpalveluksen paikkaan vähintään kolme kertaa vuodessa uskonnollisiin juhliin, lukee uskontoa ja maataloutta koskevilla säädöksillä yksityiskohtaisesti 3. Moos. 23. Itse asiassa on olemassa yhteensä seitsemän juhlaa, jotka on ryhmitelty kolmeen osaan. Ensimmäiset kolme juhlaa oli vietettävä ensimmäisen kuukauden aikana, abib- tai nissan-kuussa (maaliskuuhuhtikuun) alkaen pääsiäisellä 14. päivänä, jota seurasi happamattoman leivän juhla 15. päivänä ja jatkui seitsemän päivän aikana, ja ensihedelmän tai heilutuslyhdejuhlan 16. päivä, - jossa kaikki on yhteydessä suoraan ensimmäisten hedelmien korjaamiseen ja ohran sadonkorjuuseen. Palestiinassa ohra oli jyvistä ensimmäisenä kypsyvä, niin se aloitti kevätkauden.

Israelin toinen kokoontuminen tapahtui viikkojuhlassa, kun vehnäsadon ensimmäiset hedelmät tuotiin Herran eteen Sivan- kuussa (touko-kesäkuu), sen viidentenä päivänä seitsemän viikkoa heilutuslyhdejuhlan jälkeen. Tämä vastaa "Helluntaita" tai "viidettäkymmenettä."

Sitten, vuoden loppuun mennessä, juhlien kolmas ryhmä, joka tapahtui Tishri tai Ethinam kuussa (syys-lokakuu), lähellä syyskauden alkua.

Trumpetinsoittojuhla tapahtui 1. päivänä, sovituspäiväjuhla 10. päivänä, ja lehtimajanjuhlan, 15. päivänä ja sitä jatkettiin seitsemän vuorokauden ajan. Tämä päätti elokorjuun ja hedelmien korjuun, maatalouden syklin rypäleen ja oliivien sadolla.

Raamatun ohjeiden mukaan, tämä prosessi toteutettiin seuraavasti: “Köyhien hoitoon vaadittiin kaikista tuloista toiset kymmenykset, joilla myös tuettiin kansan kokoontumista uskonnollisiin tilaisuuksiin. Ensimmäisistä kymmenyksistä Herra oli sanonut: »Leeviläisille minä annan *kaikki*

kymmenykset Israelissa» (4 Moos. 18: 21). Mutta toisista kymmenyksistä hän antoi seuraavat ohjeet: »Syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset jyivistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa, sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi» (5 Moos. 14: 23,29; 16: 11—14). Nämä kymmenykset tai niitä vastaava rahamäärä heidän oli tuotava kahtena vuonna pyhäkön rakennuspaikalle. Kun siitä ensin erotettiin kiitosuhri Jumalalle ja erikoinen määräosa papille, tuli uhraajien käyttää loppu uskonnollisessa juhlassa, johon saivat osallistua myös leeviläiset, muukalaiset, orvot ja lesket.” P. P. 514.

On tärkeää ymmärtää ensimmäisten ja toisten kymmenyksien ero. Jokainen ihminen Israelissa antoi ensin kymmenyksiä leeviläisille missä tahansa he asuivatkin, ja sitten leeviläiset vuorostaan antoivat kymmenes osan kymmenyksistä ylimmäiselle papille. Toisen kymmenyksen suhteen, jokainen perheenpää vähensi kymmenykset tuloistaan toisen kerran erikoista tarkoitusta varten ottaakseen niitä mukaan ilmestysmajaan tai temppeliin myös mausteiden tai hopean (rahan) muodossa viettämään juhlia, kuten edellä todettiin, perheensä, leeviläiset, muukalaiset, ja köyhien kanssa.

“Kaikesta kylvösi sadosta, joka kasvaa pellollasi, anna joka vuosi kymmenykset, ja syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset jyivistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa, sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi. Mutta jos tie on sinulle liian pitkä, niin ettet voi kantaa kannettavaasi, koska se paikka, jonka Herra, sinun Jumalasi, on valinnut asettaakseen siihen nimensä, on sinulle liian kaukana, - sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunaava - niin muuta se rahaksi, pane raha kääröön, ota käteesi ja mene siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee, ja osta sillä rahalla kaikkea, mitä haluat, joko raavaita tai lampaita, viiniä tai väkijuomaa, kaikkea, mitä mielesi tekee, ja syö siellä Herran, sinun Jumalasi, edessä ja iloitse, sinä ja perheesi. Äläkä jätä osattomaksi leeviläistä, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella, sillä hänellä ei ole osuutta eikä perintöosaa sinun rinnallasi.” 5. Moos. 14:22-27.

Jokainen piti olla mukana juhlilla kunnioittaen Jumalaa ja nauttia seurasta ja ilmaisesta ruoasta.

Vaikka ensimmäiset vuosittaiset kymmenykset oli tarkoitettu edistää ja säilyttää jumalanpalvelusta ja tukea leeviläisten ja pappien toimintaa, toiset vuosittaiset kymmenykset oli tarkoitettu kansan uskonnollisia juhlia varten ja

varmistamaan maan kaikkien asukkaiden läsnäoloa ja osallistumista, riippumatta kansallisuudesta tai sosiaali-taloudellista asemasta, jokaisen piti olla juhlilla Jumalan kunniaksi ja nauttia tovereiden seurasta ja ilmaisesta ruoasta.

Viidennen Mooseksen kirjan mukaan 14:22-26. maatalouden seitsemänvuotis-ajanjakson juhlat pidettiin ensimmäisenä, toisena, neljäntenä ja viidentenä vuotena.

Toiset kolmivuotiset kymmenykset - Maaser Ani

“Joka kolmas vuosi tuo kaikki kymmenykset sinä vuonna saamastasi sadosta ja pane ne talteen porttiesi sisäpuolelle. Ja sitten tulkoon leeviläinen, jolla ei ole osuutta eikä perintöosaa sinun rinnallasi, niin myös muukalainen, orpo ja leski, jotka asuvat sinun porttiesi sisäpuolella, ja he syökööt ja tulkoot ravituiksi, että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikissa kättesi töissä, joita teet.” 5. Moos. 14:28, 29.

Joka kolmas vuosi, seitsemään vuosikauteen kolmantena ja kuudentena vuosina, tehtiin erotus köyhiä varten toisesta kymmenyksestä. Sen sijaan, että tuotteet viedään pyhäkön tai temppelin säilytystiloihin, niitä toimitettiin suoraan kaikkiin köyhien koteihin. Tämä toiminta oli kolmivuotisen hyväntekeväisyyden erityinen osa ja liitetty peruuttamiseen kaikista vireillä olevista tai maksamattomista velkojista seitsemäntenä vuosina israelilaisten keskuudessa. Lisäksi Jumalan laki oli luettava kaikkien ihmisten edessä ja maa jätettiin lepoon.

“Ja Mooses käski heitä sanoen: "Joka seitsemäs vuosi, määrättyinä aikana vapautusvuonna, lehtimajanjuhlassa, kun koko Israel tulee Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siinä paikassa, jonka hän valitsee, lue tämä laki koko Israelin läsnäollessa, heidän kuultensa. Kokoa kansa, miehet, naiset ja lapset sekä muukalaiset, jotka asuvat porttiesi sisäpuolella, että he kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne, ja tarkoin pitämään kaikki tämän lain sanat, ja että heidän lapsensa, jotka eivät vielä sitä tunne, kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne, niin kauan kuin elätte siinä maassa, johon menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne.” 5. Moos. 31:10-13.

Syy miksi Jumala antaa opetusta, toisista kolmivuotisista kymmenyksistä on kuvattu viidennessä Mooseksen kirjassa. 26:12, 13. “Kun kolmantena vuotena, kymmenysten vuotena, olet suorittanut loppuun kaikki kymmenykset saamastasi sadosta ja antanut ne leeviläiselle, muukalaiselle, orvolle ja leskelle, ja he ovat syöneet sinun porttiesi sisäpuolella ja tulleet ravituiksi,

niin sano Herran, Jumalasi, edessä: 'Minä olen vienyt pois talostani sen, mikä on pyhäkölle pyhitettyä, ja olen antanut sen leeviläiselle ja muukalaiselle, orvolle ja leskelle, aivan sinun käskysi mukaan, jonka olet minulle antanut; ...'

Toinen vuosi kymmenys jaettiin perheen ja köyhien kanssa jumalanpalveluksen paikalla. Mutta kolmantena ja kuudentena vuosina, se oli erilainen. Tämä kymmenys toimitettiin suoraan leeviläisten, muukalaisten, orpojen ja leskien koteihin lähellä, jossa se oli tuotettu.

Kymmenyksiä leeviläisille ja köyhille

Näillä kahden lajin kymmenyksillä oli erilaisia vastaanottajia, eri paikoissa, ja eri jakelu menetelmiä. Jokainen perhe, lähellä heidän asuinpaikkaa, antoi ensimmäiset vuosittaiset kymmenykset leeviläisille, jotka sitten antoivat kymmenykset heidän tuloistaan ja kymmenes osa kymmenyksistä he antoivat papin perheelle, eli ylimmäiselle papille paikalla, jossa pyhäkkö sijaitsi, ja myöhemmin temppeleli.

"Se oli koulutusta tuhoamaan kaikki nuukuus ja itsekkyyks, mutta kehittää luonteen anteliaisuutta ja jaloutta."

Toiset vuosittaiset kymmenykset tuli jakaa kaikkien tarvitsevien kanssa juhlilla Jumalan valitsemalla paikalla, kun taas toiset kolmivuotiset kymmenykset annettiin kaikille tarvitseville heidän asuinpaikalla.

Contemporary Englannin versio, 5. Moos. 26:12-14 kuuluu näin: "Joka vuosi sinun tulee antaa kymmenen prosenttia omasta sadosta Herralle. Mutta joka kolmas vuosi, nämä kymmenen prosenttia on annettava köyhille, jotka elävät omassa kaupungissasi, mukaan luettuna Leeviläiset, ulkomaalaiset, orvot ja lesket. Sillä tavalla heillä on tarpeeksi syötävää. Sitten sinun täytyy rukoilla: meidän Herraamme ja Jumalamme, olet sanonut, että kymmenen prosenttia minun sadostani on pyhä. Minä tottelin käskyäsi ja annoin tämän köyhille, myös Leeviläisille, ulkomaalaisille, orvoille ja leskille. Minä en ole syönyt mitään tästä pyhästä ruoasta surun aikanani, itse asiassa, en koskaan ottanut sitä ...."

"Kaikista tuloista laskettujen kymmenysten pyhittäminen Jumalalle, oli paitsi hedelmätarhasta, pellostä, karjasta tai pään ja käden työstä, samoin kuin toisten kymmenysten erottaminen köyhien auttamiseen ja muihin hyväntekeväisyystarkoituksiin, oli omiaan pitämään elävänä ihmisten edessä totuuden Jumalan omistusoikeudesta kaikkeen ja heidän mahdollisuudestaan olla hänen siunaustensa kanavina. Se oli opetusta, joka oli sovitettu tukahduttamaan kaiken ahdasmielisen itsekkyyden sekä avartamaan ja jalostamaan luonnetta."

Elämä ja kasvatus, 42, 43.

Jumalan kansan uskonnollinen järjestelmä rahoitettiin ensimmäisillä ja toisilla kymmenyksillä. Näin säädettiin varoja Leeviläisiä, pappeja, kansan juhlia, ja köyhien ravintoa varten.

Antamisen siunaus

Koko Pyhä Raamattu, välittää ja huolehtii köyhistä ja tarvitsevista, johon liittyy ihania lupauksia, menestystä, ja siunauksia. Seitsemän niistä Sananlaskujen kirjassa on lueteltu alhaalla, joissa vahvistetaan taivaan hyväksyntä kaikille, jotka edellä mainitun Raamatun järjestelmän mukaan uskollisesti antavat toiset kymmenykset:

- “Toinen on antelias ja saa yhä lisää, toinen säästää yli kohtuuden ja vain köyhtyy.” Snl. 11:24.

“Jakaminen”, ”jakaa”, ja ”edistää” ovat termiä suuresta merkityksestä Raamatussa, ja ne ovat liitetty Herran kaksinkertaisen kasvun periaatteeseen.

- “Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.” Snl. 11:25.

Hyvinvointi ja anteliaisuus ovat tiiviisti sidoksissa päätökseen antaa, ja tämä Raamatun jae takaa siunauksia antajalle.

- “... mutta se häntä (hänen Luojansa) kunnioittaa, joka köyhää armahtaa.” Snl. 14:31.

Arvostus ja kunnia osoitetaan Jumalalle antaessa lahjoja köyhille.

- “Joka vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa jälleen hänen hyvän tekonsa.” Snl. 19:17. The

Herra katsoo köyhille annetut lahjat lainaksi Hänelle itselleen ja hän lupaa palkita heitä.

- “Jos näet miehen, kerkeän toimissaan, hänen paikkansa on kuningasten, ei alhaisten, palveluksessa.” Snl. 22:9.

Jumalallinen siunaus vuodatetaan anteliaalle antajalle, joka jakaa omaisuutensa niiden kanssa, joilla on vain vähän.

- “Joka köyhälle antaa, se ei puutteeseen joudu; mutta joka silmänsä häneltä sulkee, saa kirouksia paljon.” Snl. 28:27.

Raamatun anteliaisuuden periaate on lisääntyminen. Jos jotain lahjoitetaan, se säilyy ja lisääntyy; ja siunaukset siitä lisääntyvät myös.

- “... hanki kurjalle ja köyhälle oikeus.” Snl. 31:9.

Huolta köyhille - tukemalla ja puolustamalla heitä - löytää tukea ja antaa se heille, on jokaisen ihmisen vastuu lähimmäisille.

Nämä seitsemän Sananlaskujen periaatetta voidaan ryhmitellä kolmeen

inhimilliseen olemassaoloon.

Ensimmäinen on ihmisen suhde Jumalan kanssa, jolla tunnustetaan Hänet Luojana, Antajana, Ylläpitäjänä ja Vapahtajana, mikä näkyy lahjojen hyväksymisen ja käyttämisen suhteen, jokaisessa erillisessä maan tuotteessa, joilla joku on ympäröity.

Antaminen ilolla seuraa jumalallisen avun ja suojan antajalle.

Toinen on ihmisen suhde hänen lähimmäistensä kanssa, jotka ovat riippuvaisia hänestä. Tunnustaen täydellisen riippuvuuden Jumalasta, hän saa mahdollisuuden sitoutua tarjoamaan apua lähimmäistensä tarpeisiin. "Hän hankki oikeuden kurjalle ja köyhälle; silloin kaikki kävi hyvin. Eikö tämä juuri ole minun tuntemistani, sanoo Herra?" Jer. 22:16.

Herra katsoo tarvitsevien auttamisen käytännölliseksi osoitukseksi siitä, että henkilö tuntee hänet ja hänellä on pysyvä suhde Häneen, joka sanoo: "Autuas se, joka vaivaista holhoo! Hänet Herra pelastaa pahana päivänä." Ps. 41:2. Antaminen ilolla seuraa jumalallisen avun ja suojan antajalle.

Ja kolmas on se, että tällainen antaminen sisältää Jumalan moraalieettisten ja hengellisten periaatteiden ytimen suunniteltuna ihmiskunnalle, kuten Jeesus Kristus kuvaa sitä Matteuksen evankeliumissa 22:37-40: "Niin Jeesus sanoi hänelle: "'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.' Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.'" Aamen.

*****

4. Lukeminen – Tiistai, 10.12.2013

Ei osa, vaan koko ensimmäinen hedelmä

Larry Watts, U.S.A., ja Antonino Di Franca, Italy

"Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta (ensihedelmistäsi), niin sinun jyväättasi täyttyvät runsaudella, ja viini pursuu sinun kuurnistasi." Snl. 3:9, 10.

Edellä käytetty sana "ensihedelmät" on sama kuin Raamatun ensimmäinen sana -re'shiyth (Strongin H7225).

Englannin King James'in versiossa, tämä sana on käännetty kahdeksantoista kertaa kuten "alusta" (1. Moos. 1:1), kaksikymmentä kertaa

kuten "ensimmäinen", "ensihedelmä" tai "ensihedelmät" ja neljä kertaa monia eri asian kuten ("isoisia", "osa", "asia", "aika"), mutta ei koskaan kuten "kymmenyksiä."

Tässä muutamia esimerkkejä: "Parhaat maasi uutisesta tuo Herran, Jumalasi, huoneeseen." "Niin ota uutiset kaikista maasi hedelmistä, mitä saat satona maastasi, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, ja pane ne koriin ja lähde siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee nimensä asuinsijaksi." "Ja katso, nyt minä tuon uutiset sen maan hedelmistä, jonka sinä, Herra, minulle annoit. Niin aseta ne Herran, sinun Jumalasi, eteen ja kumartaen rukoile Herran, sinun Jumalasi, edessä." 2. Moos. 23:19; 5. Moos. 26:2, 10.

Profetian Henki vahvistaa ensimmäinen hedelmän uhrilahjan periaatteen: "Paitsi kymmenykset Herra vaatii ensimmäiset hedelmät kaikista tuloistamme." *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 384

"Varmasti hyvyys ja armo on kanssamme joka askeleella. Ensiksi haluammeko, että ääretön Isä lopettaisi antamaan lahjoja meille, pitäisikö kärsimättömästi huutaa, eikö ole loppua antamisesta? Ei riitä, että uskollisesti annamme takaisin Jumalalle ainoastaan kymmenyksiä, joista hän väittää omakseen, meidän pitäisi tuoda myös kiitollisuustunnustus Hänen aarrekammioon uhrilahjana kiitollisuudesta. Tuottakaamme iloisella sydämellä tuoda Luojallemme ensihedelmiä kaikista Hänen anteliaisuudesta - parasta omaisuudestamme, paras ja pyhin palvelus." *-(Review and Herald, February 9, 1886) Counsels on Stewardship*, p. 18.

Lyhyt sana tutkimus

Toinen sana käännettynä kuten "esikoisena" on *bikkur*. Näin käännettynä tämä sana löytyy Raamatusta neljätoista kertaa kahdeksantoista kerrasta. Loput neljä kertaa se on käännetty kuten "viikunoita," "ensikypsuneitä" "hedelmiä", "kypsiä". Mutta liitetty sana, *bkowr* (joka tarkoittaa "esikoinen" "vanhin", "esikoiset") löytyy joitakin 116 kertaa. Tämä on sana, joka kuvaa uskollisen Abelin uhrin tuominen ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 4:4: "ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen;."

Tästä lyhyestä sanan tutkimuksesta näemme että "ensimmäisen hedelmän uhri" on niin pyhä, kuin kymmenyksetkin, mutta ei ole erityinen ja mitattu osa jostain suuremmasta (kuten kymmenykset ovat kymmenen prosenttia kaikista tuloista), mutta se on tuleva sadon ensimmäinen tuote, kuten ensimmäinen

lyhde.

Ihmiset toivat maan “uutiset ja kaikkinaisten hedelmäpuiden uutiset joka vuosi Herran temppeliin sekä esikoiset pojistamme ja karjastamme, niin kuin laissa on kirjoitettuna, ja tuomaan raavaittemme ja lampaittemme esikoiset Jumalamme temppeliin,...” Neh. 10:35, 36.

Nämä kuului 100% Herralle ja oli annettava Hänelle tai lunastettava riippuen eläimistä. 2. Moos. 13:12, 13; 34:19, 20. Lisäksi piti tukea julkista jumalanpalvelusta. Seurakunta antoi lupauksen tuoda tietty summan vuosittain pyhäkkö palvelun tueksi.

Mutta ero kymmenyksien ja ensimmäisen hedelmä lahjan ulottuu kuitenkin pitemmälle. Vaikka ei kumpikaan kuulu meille (ne kuuluvat Herralle, kuin Hänen omaisuus), kymmenykset ovat jatkuvia, kun taas ensimmäiset hedelmät ovat tietty asia esimerkiksi ensimmäisen poikalapsen, vasta istutettu puun ensimmäisen sadonkorjaus ja ensimmäinen kypsä jyväsato. Ensimmäiset hedelmät ovat siis ainutlaatuisia ja eivät koskaan toistu. Ne johtavat siunauksen tielle, joita odotetaan noudatettavan. Tämä on yksi syy, miksi Jeesusta kutsutaan lunastettujen "esikoiseksi" 1. Kor. 15:20, 23. Hän on "esikoisena." “Niin kuin heilutuslyhde oli ensiksi kypsyyntä viljaa, joka koottiin ennen varsinaista elonkorjuuta, niin Kristus on lunastettujen katoamattoman sadon esikoishedelmä, sen sadon, joka tulevassa ylösnousemuksessa kootaan Jumalan aittaan..” S. t. 400.

“... Samoin Kristus esikoishedelmänä kuvasi sitä suurta hengellistä satoa, joka koottaisiin Jumalan valtakuntaan.”

“Kristus nousi kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Hän oli heilutuslyhteen vastakuva, ja Hänen ylösnousemisensa tapahtui juuri sinä päivänä, jolloin heilutuslyhde tuotiin Herran eteen. Tätä vertauskuvallista toimitusta oli suoritettu jo yli tuhannen vuoden ajan. Viljapellolla kerättiin kypsän viljan ensimmäiset tähkäpäät, ja kun kansa meni Jerusalemiin pääsiäisjuhille, niin tätä uutislyhdeä heilutettiin kiitosuhriksi Herran edessä. Vasta kun tämä oli tapahtunut, voitiin sirppi panna viljaan ja koota se lyhteiksi. Jumalalle uhrattu lyhde edusti koko satoa. Samoin Kristus esikoishedelmänä kuvasi sitä suurta hengellistä satoa, joka koottaisiin Jumalan valtakuntaan. Hänen ylösnousemisensa on kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemisen panttina.” AT. 754.

Sananlaskun opetus

Lause "uutisesta ensimmäisenä" käytetään kahdesti kirjoituksissa ja

molemmissa tapauksissa se liittyy kiehtovana sananlaskuun: “Parhaat maasi uutisesta tuo Herran, Jumalasi, huoneeseen. Älä keitä vohlaa emänsä maidossa.” 2. Maas. 23:19; 34:26.

Mitä saattaisi tarkoittaa, että vohlaa ei saisi keittää emänsä maidossa? Etsien Raamatun ja juutalaistiedemiesten oppineitten selityksestä saamme yhteisen vastauksen: “Sitä pakanat tekivät uskonnollisessa palvonnassa, joten Israelia kiellettiin ettei tekisi sitä.”

Mutta on yksinkertaisempi ja vielä syvempi merkitys: Jumala teki maitoa ollakseen lapsen ravinnoksi; mutta jos ihmiset keittäisivät lapsen äitinsä maidossa, he tekevät juuri päinvastoin, koska he ottavat molemmat itseltään! Niin kuin on oikein antaa maitoa lapsille, joka kuuluu hänelle, niin se on oikein antaa Herralle ensimmäiset hedelmät, jotka kuuluvat Hänelle. Siksi löydämme kaksi kertaa sananlaskun saman lauseen lopussa: “Sinun maasi esikoisesi ensimmäinen hedelmä on tuotava sinun Herrasi Jumalalle.” Toisin sanoen, tuo ensimmäiset hedelmät viipymättä Herran huoneeseen; älä ajattele itse ensin ihmisen yleisen käyttäytymisen mukaan ensimmäinen itselleen ja Herra jätetään viimeiseksi. Profetian Henki vahvistaa tämän. "Kaikista tuloistamme meidän pitäisi tuoda ensihedelmät Jumalalle. Juutalaisten hyväntekeväisyyden järjestelmän mukaan, he olivat velvollisia tuoda Herralle esikoisensa kaikista heidän tuloista, oliko ne kasvavasta lampaiden laumasta tai karjoista, tai heidän peltojen tuotteista, puutarhojen tai viinitarhojen hedelmistä, tai heidän piti lunastaa ne korvaamalla tasavertaisesti. Miten asioiden järjestys muuttui meidän päivinämme! Herran tarpeet ja vaatimukset, jos ne ollenkaan otetaan huomioon, jätetään viimeiseksi. Kuitenkin työmme tarpeet nykyään ovat kymmenkertaiset, verrattuna Juutalaisten aikaan.” – *Counsels on Stewardship*, p. 68.

“Pantakoon Jumalan osuus ensin erilleen.”

“Herra ei ainoastaan pidä kymmenyksiä ominaan, vaan hän kertoo, miten ne tulisi panna syrjään häntä varten. Hän sanoo: "Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta." Tämä ei opeta meitä käyttämään varojamme omiin tarpeisiimme ja tuomaan loput Herralle, vaikka ne muulla tavalla olisivatkin rehelliset kymmenykset. Pantakoon Jumalan osuus ensin erilleen. Pyhän Hengen apostoli Paavalin kautta antamat ohjeet lahjoista esittävät myös kymmenysten maksamiseen soveltuvan periaatteen: "Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan." Tässä tarkoitetaan sekä vanhempia että lapsia.” Kodin ihanteita 363, 364.

Kyllä, "miten on muuttunut" "meidän aikamme asioiden järjestys!"

Ensimmäisen ja parhaan sijasta, hyvin usein on kun seurakunnan varastotilassa tai keittiössä säilytetään vanhoja vaatteita. Kun jotain on kulunut, "Seurakunta ottaa sen!" Kuten Spurgeon sanoi, annamme Jumalalle elämäämme, aikamme ja energiamme leikkuujätteet. Se on totta, että Jumala ottaa jäännöksen ja niiden kautta paljastaa Kristuksen luonteen maailmankaikkeudelle, mutta nämä ihmiset ovat ne, jotka ovat antaneet Jumalalle ensimmäisen ja parhaan kaikesta, mitä Hän on antanut heille, eikä viimeistä.

Mitä Jumala vaatii?

Eräänä päivänä Jeesukselta kysyttiin: "Mikä on ensimmäinen kaikista käskyistä?" Hänen vastauksensa oli aivan selvä: "Ensimmäinen on tämä: '... rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.'" Mark. 12:28-30.

Tässä on selvä todistus, että Herran pitäisi saada elämässämme ensimmäisen, korkeimman ja parhaan paikan, ja meidän pitäisi käyttää kaikki kykymme ja voimamme antaaksemme Hänelle ehdoton etusija. Toinen todistus on, että paras ja ensimmäinen kuuluvat Hänelle. Viimeisinä päivinä, maailma pahan vaikutuksesta kääntyy kaikki Jumalan tiet ylösalaisin, mutta Kristuksella on ihmisiä, jotka eivät tee tätä. He eivät "käännä" asioiden "luonnollista" käyttöä palvelemaan lihallisia himoja.

"Kymmenysten maksaminen muodosti vain osan suunnitelmasta, jolla Jumala huolehti palvelijoittensa ylläpidosta. Oli olemassa jumalallisia säännöksiä lukuisista lahjoista ja uhreista. Juutalaisen järjestelmän mukaisesti kansaa opetettiin vaalimaan epäitsekkyuden henkeä sekä Jumalan asian tukemisessa että puutteenalaisten huoltamisessa. Joissakin erikoistapauksissa tuli luovuttaa vapaaehtoisia uhreja. Elonleikkuun ja viininkorjuun aikaan maan uutisia - viljaa, viiniä ja öljyä - pyhitettiin uhriksi Herralle. Maahan karisseet tähkät ja peltojen nurkkaukset jätettiin köyhille. Uutiset villoista, kun lampaat kerittiin, ja jyvästä, kun vehnä puitiin, erotettiin Jumalalle. Sama koski myös eläinten esikoisia, ja esikoispojasta maksettiin lunastusraha. Uutiset tuli tuoda pyhäkköön Herran eteen, minkä jälkeen ne annettiin pappien käyttöön. Tällä hyväntekeväisyysjärjestelmällä Herra pyrki opettamaan Israelille, että kaikessa tuli hänen olla ensimmäisenä... Jumalan tarkoituksena ei ole, että kristityt, joiden saamat erikoismahdollisuudet ovat paljon suuremmat kuin juutalaisten, olisivat vähemmän avokätisiä kuin viimeksi mainitut olivat. »Jokaiselta, jolle on paljon annettu», Vapahtaja julisti, »myös paljon vaaditaan» (Luuk. 12: 48). Heprealaisilta vaadittu anteliaisuus tähtäsi

suurelta osin heidän oman kansakuntansa etuun; nykyään Jumalan työ ulottuu kaikkialle maailmaan. Kristus on luovuttanut evankeliumin aarteet seuraajiansa käsiin, ja heille hän on asettanut velvollisuuden välittää pelastuksen ilosanomaa maailmalle. Velvoitteemme ovat totisesti paljon suuremmat kuin muinaisen Israelin.” Ap. teot 256-257.

Muita tärkeitä totuuksia, kuten kymmenykset ja sapatin, me yleensä tunnustamme velvollisuutemme Jumalaan, mutta miten on muiden käytännön asioiden laita? Miten on ensihedelmän suhteen? “Joka vähimmäisessä on uskollinen, on paljossakin uskollinen...” Luuk. 16:10. Antaen meidän ensimmäiset hedelmät heijastamme rakkautemme ja kiitollisuuttamme Jumalalle.

“Jumala laittoi kätensä kaikkiin asioihin, sekä ihmiseen että hänen omaisuuteensa; kaikki kuuluu hänelle. Hän sanoo, olen maailman omistaja, maailmankaikkeus on minun, ja minä vaadin teiltä pyhittämään minun palveluun ensimmäiset hedelmät, kaikista, mitä siunaukseni kautta on tullut teille. Jumalan sana julistaa, “Älä viivyttelä antamasta antia vilja- ja mehusatosi runsaudesta. Esikoinen pojistasi anna minulle.” 2. Moos. 22:29. “Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta.” Snl. 3:9. Tämän kunnianosoituksen Hän vaatii merkiksi uskollisuudestamme Häntä kohtaan.” –*Counsels on Stewardship*, p. 72.

Ensimmäisten hedelmien määrittäminen

Antamalla kymmenykset ja pitämällä sapatin tunnustamme hänen valtansa ja osoitamme uskollisuutta Luojaan kohtaan. Antaen meidän ensimmäiset hedelmät heijastamme rakkauttamme ja kiitollisuuttamme Jumalalle tunnustuksena siitä, mistä siunaukset tulee. “Ensimmäiset maan hedelmät oli tarkoitus pyhittää Jumalalle, antaen ne takaisin hänelle kiitollisuuden uhrina, tunnustamalla Hänen hyvyytensä meitä kohtaan.” –*Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 447.

Siis ensimmäinen tunnusmerkki arvioitaessa ensimmäisen hedelmän uhrista on: Kuinka paljon rakastan Jumalaa? Kuinka kiitollinen olen kaikista Hänen siunauksistaan? Minun ei tulisi antaa “surkeilla eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.” 2. Kor. 9:7. Meidän on annettava ensimmäisen hedelmän uhri, mutta määrästä päätetään sisäisten ja ulkoisten olosuhteiden perustella.

Kun annamme kiitollisuuden johdosta ennen kuin olemme saaneet siunaukset, tuomme käytännön elämään uskon rukouksemme tunteet.

“Juhlan toisena päivänä asetettiin vuoden sadon esikoishedelmä, ohralyhde, Herran eteen.... “Vasta kun tämä oli tapahtunut, voitiin sirppi panna viljaan ja koota se lyhteiksi..” AT. 59, 754.

Nämä ensimmäiset hedelmät annettu ennakoiden tulevasta sadosta olivat vain muutamia kypsiä varsia heiluttu edestakaisin tunnustuksena Jehovan armosta ja Hänen odotettavista siunauksista. Kun annamme kiitollisuuden johdosta ennen kuin olemme saaneet siunaukset, tuomme käytännön elämään uskon rukouksemme tunteet. Toinen vaatimus oli tuoda heilutuslyhdeuhri pääsiäisenä

Viidentenä kymmenenä päivänä pääsiäisen jälkeen ("Helluntaina" eli viideskymmenes), Israelin kansan papit toivat Herran eteen ”kaksi kakkua, jotka on leivottava happamana kahdesta kymmenenneksestä lestyjä jauhoja, Herralle uutislahjaksi.“ 3. Moos. 23:17.

Nämä tuotiin sadonkorjuun jälkeen, eikä kukaan saanut syödä saadusta antimista, ennen kuin ne oli uhrattu. Ehkä sen vuoksi John Wesley opetti, että ei saisi laittaa ruokaa suuhunsa ennen kuin on kiittänyt.

Heilutuslyhdeuhri tuominen ennakoiden odotettavista siunauksista on ensimmäinen ensihedelmän uhri. Se on pyhä. Paitsi kymmenykset ja säännöllisesti annetut uhrilahjat, ensimmäisen päivän palkkaa uudella työmaalla, esimerkiksi, on myös pyhä. Tai, kun joku saa palkankorotuksen, korotuksenmäärä ensimmäisen kerran on myös "ensimmäinen hedelmä" ja kuuluu Jumalalle. Kun kolportyööri alkaa tai, kun saa palkankorotusta, korotuksenmäärä ensimmäisen kerran on myös "ensimmäinen hedelmä" ja kuuluu Jumalalle. Kun kolportyööri aloittaa työn, voitto ensimmäisestä kirjasta, jonka hän myy kuuluu Jumalalle ja annetaan "ensimmäisen hedelmän" uhrilahjana. Jos joku ostaa talon vuokratavaksi vuokralaisille, ensimmäinen kuukauden vuokra kuuluu Jumalalle.

Jos emme ole antaneet Jumalalle hänen omaansa siinä tapauksessa meidän on tehtävä parannus ja muuttaa tapamme. Loppujen lopuksi “parannus on yksi ensimmäisistä pelastuksen armon hedelmistä.” -(*Signs of the Times*, June 28, 1905) *God's Amazing Grace*, p. 138.

“Hengellinen menestyminen liittyy läheisesti kristilliseen anteliaisuuteen. Kristuksen seuraajien tulisi iloita etuoikeudestaan osoittaa elämässään Lunastajansa hyväntahtoisuutta. Antaessaan Herralle he voivat olla varmat siitä, että heidän aarteensa kulkee heidän edellään taivaan kartanoihin. Haluavatko ihmiset turvata omaisuutensa? Luovuttakoot sen niihin käsiin, joissa ovat ristiinnaulitsemisen jäljet. Haluavatko he nauttia omaisuudestaan?

Käyttäkööt sitä puutteenalaisten ja kärsivien siunaukseksi. Haluavatko he kartuttaa omaisuuttaan? Ottakoot silloin vaarin jumalallisesta kehotuksesta: »Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta, niin sinun jyväättasi täyttyvät runsaudella ja viini pursuu sinun kuurnistasi» (Sanani. 3:9,10). Jos he pyrkivät varaamaan omaisuutensa itsekkäisiin tarkoituksiin, se on oleva heidän iankaikkiseksi tappiokseen. Mutta jos he antavat aarteensa Jumalalle, siinä on heti hänen päällekirjoituksensa. Se tulee sinetöidyksi hänen muuttumattomuudellaan.” Ap. teot 262.

Aamen.

"Kristus tuli johtamaan ihmisiä pyhyteen ja opettamaan heitä rakastamaan lähimmäisiään kuten Hän heidän Vapahtajana oli rakastanut heitä. Hän on kaikkien toivon, rauhan ja onnen, lähde. Jos olemme todella osallisia jumalallisesta luonnosta hengellinen elämämme antaa todisteita siitä, että olemme juoneet ammentamattomasta lähteestä, joka virkistää ja siunaa sielun. Kristus on meissä sen veden lähteenä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään, ja voimme virkistää kaikki joiden kanssa olemme tekemisissä.

Ne, joiden sydämet hehkuu Vapahtajan rakkautta puhukoon Jeesuksesta, Hänen ääretön uhrinsa ihmisen puolesta asuinpaikkana. Keskity Hänen toisen tulemisen maailmaan; kerro myös Hänen ensimmäisestä tulemisesta taivaasta ja Hänen jatkuvasta nöyrytyksestä ja itse uhrautuvasta elämästä. Pehmeällä sydämellä ja kyynelillä silmiin, kerro kertomus hänen kuolemasta Golgatan ristillä rakkaudesta meitä kohtaan, että voisimme pelastua. Kristus sanoi 'Te olette maailman valkeus.... Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäänne, joka on taivaissa.' Katso Jeesukseen, työskentele Jeesuksen puolesta, luo silmäsi Hänen kirkkauteensa, niin sinä täytyt Hänen Hengellään, et tule heikoksi etkä lannistu. Te, joilla on kiinnostusta maallisista asioista, osoitatteko nyt kiinnostusta ikuisten asioiden suhteen niiden todellista arvoa?" –*Review and Herald*, December 2, 1890.

*****

5. Lukeminen – Keskiviikko, 11.12.2013

Uhrilahjoja köyhille

Stefano La Corte, Italia

“Joka vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa jälleen hänen hyvän tekonsa.” Snl. 19:17.

Rakkaat veljet ja sisaret ympäri maailmaan haluan esittää tämän lukemisen ja tervehdin teitä sanoilla Heprean kirjeestä 13:24 “Sanokaa tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta.”

Tässä lukemisessa tutkimme mielenkiintoista aihetta uhrilahjoista köyhille. Aluksi kysymme: Keitä köyhät ovat? "Se, jolla on, tai ne joilla on rajallisia toimeentulomahdollisuuksia, joilla ei ole riittäviä taloudellisia resursseja" on sanakirjan määritelmä. Tämä on yleinen määritelmä ja soveltuu erottelematta kaikissa maissa ympäri maailmaa. Mutta jos lähtisimme matkalla eri maihin ja tekisimme vertailuja, huomaisimme, että tämä köyhyyden käsite on suhteellinen. Esimerkiksi maassa, jossa minä asun, olisin katsottu köyhäksi, koska tuloni ovat vähemmän, kuin tietty tulotaso. Mutta jos näillä taloudellisilla resursseilla, menisin toiseen maahan, ne olisi riittäneet elää hyvin.

Selvittäkäämme tätä esimerkillä. Täällä Italiassa, sellaista ihmistä pidetään köyhänä, jos hän ansaitsee alle 500,00 € (noin US 665 dollaria) kuukaudessa. Itse asiassa *bel paese* (kaunis maa), se on hyvin vaikeaa tai lähes mahdotonta elää ihmisarvoista elämää, jos ihminen ei ansaitse tätä summaa, kun taas samalla rahasummalla toisissa maissa, voisi elää parempaa elämää. Siksi voimme sanoa, että on suhteellista köyhyyttä, ja on tosi köyhyys. Todellinen köyhyys on kun käytössä olevat varat eivät riitä ihmiselle elää missään maailman valtiossa ja suhteellinen köyhyys on, kun ihminen ei pysty elämään kohtuullisesti kotimaassa, kuin olisi voinut elää muissa maissa.

Tutkien innoitettua sanaa, on ihana nähdä, että Jumalan alkuperäisen suunnitelman mukaan köyhyyttä ei ole olemassa. Hän asetti ihmisen kauniiseen puutarhaan suotuisiin olosuhteisiin. Mutta lankeemuksen jälkeen, mies menetti Jumalan kirkkauden ja tuli niin köyhäksi, että hänellä ei ollut vaatteita peittämään alastomuuttaan. Lisäksi ajan myöten hänen tunteensa tuli aina enemmän kylmäksi ja itsekkääksi, siihen kohtaan, jonka profeetta Hesekiel kuvailee miehen sydämen olevan kuin kivi. Kuitenkin, Luoja ei ole jättänyt langennutta ihmistä ja on aina huolehtinut hänestä ja pyytää häntä tulemaan Hänen luoksensa. Israelille, ihmisille, jotka edustivat Jumalaa maan päällä, annettiin täydellisiä, asianmukaisia ohjeita niin, että köyhillä ainakin olisi se mikä on välttämätöntä.

On fysiikan laki että, jokaiselle toiminnalle on tasavertainen vastakkainen reaktion, ja olemme niin tottuneet tämän lain soveltamiseen, että kun teemme jotain, automaattisesti ajattelemme mitä seurauksia voisi olla lyhyellä tai pitkällä aikakaudella. Välttääkseen mahdollisuutta, että ihminen, itsekkyyden

vaikuttamana päättäisi ettei auta naapuriansa, Salomo kirjoitti että varakas säälien köyhiä antaa Herralle, ja hän maksaa hänelle.

Itse asiassa tämä on periaate. “Minun on hopea, ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot.” Hagg. 2:8. Psalmissa 24:1, 2 sanoo samaa: “Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat. Sillä hän on sen perustanut merten päälle, vahvistanut sen virtojen päälle.”

Jos hyväksymme Jumalan Sanan näkemyksen, että kaikki kuuluu Hänelle, me tulemme siihen tulokseen, että ihminen olentona Jumalan luomana, yksinkertaisesti olemme Hänen omaisuutensa ylläpitäjiä. Alussa, oli sama; meidän ensimmäiset vanhempaamme annettiin Eedenin puutarhaan viljelemään, valvomaan ja ylläpitämään sitä. Vielä nykyäänkin, voimme pitää mielessä, että ihminen on Jumalan lahjojen hoitajana. Köyhien auttamisesta nykyisin, Herran sana antaa erikoisia ohjeita.

Köyhät ja toiset kymmenykset

“Köyhien hoitoon vaadittiin kaikista tuloista toiset kymmenykset, joilla myös tuettiin kansan kokoontumista uskonnollisiin tilaisuuksiin.....

Nämä kymmenykset varattiin käytettäväksi hyväntekeväisyyteen ja vieraanvaraisuuteen. [Katso 3. Lukeminen]

Köyhien toimeentulosta huolehdittiin muullakin tavoin. Mooseksen laeille oli tunnusomaista, että kun niissä ensin tunnustettiin Jumalan vaatimukset, hän erikoisesti tähdensi anteliaisuuden, lempeyden ja vieraanvaraisuuden osoittamista köyhiä kohtaan. Vaikka Jumala oli luvannut suuresti siunata kansaansa, ei hänen tarkoituksensa ollut jättää heitä täysin tietämättömiksi köyhyydestä. Hän julisti, etteivät köyhät koskaan häviäisi maasta... Silloin kuten nytkin joutuivat monet onnettomuuksiin, sairastumaan tai menettämään omaisuuttaan. Mutta mikäli he noudattaisivat Jumalan antamia neuvoja, ei heidän keskuudessaan olisi kerjäläisiä eikä nälkää kärsiviä.

Jumalan laki soi köyhille määröosan maan annista. Nälissään sai kuka tahansa mennä naapurinsa pellolle, puutarhaan ja viinitarhaan syömään nälkänsä jyviä tai hedelmiä. Tämän luvan mukaisesti Jeesuksen opetuslapset katkoivat tähkäpäitä ja söivät jyviä kulkiessaan sapattina viljavainioiden halki..

Kaikki mikä korjaajien jäljiltä jäi pellolle, puutarhaan tai viinitarhaan, kuului köyhille. »Jos korjatessasi eloa pelloltasi», sanoi Mooses, »unhotat pellolle lyhteen, älä palaa sitä hakemaan. Kun olet pudistanut öljypuustasi hedelmät, älä enää jäännöstä oksilta poimi. Kun olet korjannut sadon viinitarhastasi, älä enää jälkikorjuuta

pidä; se jääköön muukalaiselle, orvolle ja leskelle. Muista, että itse olit orjana Egyptin maassa» (5 Moos. 24: 19—22; 3 Moos. 19: 9,10).” P. p. 514, 515.

Sapattivuosi

“Sapattivuosi, joksi sitä kutsuttiin, alkoi elonkorjuun loputtua. Sadonkorjuuta seuraavana kylvökautena kansa ei saanut kylvää eikä kunnostaa viinitarhaansa keväällä eikä liioin varautua korjaamaan pellon tai viinitarhan satoa. Maan luontaista antia he saivat syödä tuoreeltaan, mutta sitä ei saanut koota aittoihin. Sen vuoden kasvu oli jätettävä muukalaisten, orpojen ja leskien vapaasti poimittavaksi ja jopa kedon eläinten ruuaksi (2 Moos. 23: 10,11; 3 Moos. 25: 5)... Sapattivuoden noudattamisen tarkoituksena oli hyödyttää sekä maata että kansaa. Yhden kasvukauden kesantona ollut maa tuottaisi sen jälkeen enemmän satoa. Ihmiset vapautuivat rasittavista peltotöistä, ja vaikka sinäkin aikana oli monenlaista puuhattavaa, jäi kaikille enemmän vapaa-aikaa käytettäväksi virkistykseen ja voimien keräämiseen tulevien vuosien työn varalle. Heille jäi enemmän aikaa mietiskelyyn ja rukoilemiseen, Herran opetukseen ja vaatimuksiin tutustumiseen sekä kotiväkensä opettamiseen... Työmiehen palkka oli maksettava viipymättä: »Älä tee vääryyttä kurjalle ja köyhälle palkkalaiselle, olipa hän veljiäsi tai muukalaisia, joita asuu maassasi. Maksa hänelle hänen palkkansa samana päivänä, ennenkuin aurinko laskee, sillä hän on kurja ja halajaa palkkaansa» (5 Moos. 24: 14,15).” P. p. 516.

Vertauksessa työntekijöistä, jotka työskentelivät useita tunteja, Jeesus osoitti, että heidän palkkansa maksettiin päivän lopussa.

“Köyhälle oli seitsemäs vuosi velasta vapautumisen vuosi. Heprealaisia kehoitettiin aina tukemaan tarpeessa olevia veljiään lainaamalla heille rahaa ilman korkoa. Koron ottaminen köyhältä kiellettiin jyrkästi: »Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksa pysyä pystyssä, tue häntä samoin kuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi. Älä ota korkoa tai voittoa häneltä, vaan pelkää Jumalaasi ja anna veljesi elää luonasi. Älä anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota elintarpeista voittoa» (3 Moos. 25: 35—37). Jos velkaa ei maksettu vapautusvuoteen mennessä, ei lainapääomaakaan silloin enää voinut saada takaisin. Tässä kohdin varoitettiin kansaa nimenomaan pidättäytymästä antamaan veljilleen heidän tarvitsemaansa tukea: »Jos sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi, niin älä kovenna sydäntäsi äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi. Varo, ettei sydämessäsi synny tämä paha ajatus: 'Seitsemäs vuosi, vapautusvuosi, on lähellä', ja ettet sen tähden katso karsaasti köyhää

veljeäsi etkä anna hänelle mitään. Jos hän silloin huutaa sinun tähtesi Herran puoleen, niin sinä joudut syyhyn.» »Koska köyhiä ei koskaan puutu maasta, sen tähden käsken minä sinua näin: Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita sinun maassasi on», »ja lainaa mielelläsi, mitä hän puutteessansa tarvitsee» (5 Moos. 15: 7, 9,11, 8).“ P. p. 516, 517.

Riemuvuosi

“Kenenkään ei tarvinnut pelätä joutuvansa anteliaisuutensa tähden puutteeseen. Jumalan käskyjen noudattaminen johtaisi varmasti hyvinvointiin. »Sinä lainaat monelle kansalle», hän lupasi, »mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta he eivät vallitse sinua» (5 Moos. 15: 6). Kun oli kulunut »seitsemän vuosiviikkoa: seitsemän kertaa seitsemän vuotta», silloin tuli suuri vapautuksen vuosi - riemuvuosi. Silloin »anna pasuunan raikuen soida koko maassanne. Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata perintömaallensa ja sukunsa luo» (3 Moos. 25: 9,10)...

Samoin kuin sapattivuonna ei nytkään maata kylvetty eikä korjattu, ja kaiken sen tuoton katsottiin kuuluvan köyhille. Nyt pääsivät vapaiksi nekin heprealaisten orjien tietyt ryhmät, joita ei vapautettu sapattivuotena. Mutta tunnusomaisinta riemuvuodelle oli, että kaikki maaomaisuus palautettiin silloin alkuperäisen omistajan perheelle. Jumalan erikoisohjeiden mukaan maa oli jaettu arpomalla. Jaon tapahduttua ei kukaan saanut myydä tilaansa. Vasta köyhyiden pakottamana hänen oli lupa myydä maansa, ja jos sen jälkeen hän tai joku hänen sukulaisensa milloin tahansa halusi lunastaa sen, ei ostaja saanut kieltäytyä myymästä sitä takaisin. Mutta vaikka sitä ei lunastettaisikaan, se palautuisi riemuvuotena ensimmäiselle omistajalleen tai hänen perillisilleen.

Herra julisti Israelille: »Älköön maata ainaiseksi myytäkö, sillä maa on minun ja te olette muukalaisia ja vieraita minun luonani» (3 Moos. 25: 23). Kansan tuli oppia tietämään se tosiasia, että he saivat jonkin aikaa asua Jumalan maassa, jonka oikeutettu ja alkuperäinen omistaja hän oli, ja että hän halusi erikoisesti otettavan huomioon köyhät ja kovaosaiset. Kaikkien mieleen tuli painaa, että köyhät ovat yhtä oikeutettuja paikkaan Jumalan maailmassa kuin vauraammatkin. Näillä toimenpiteillä halusi armollinen Luojamme lievittää puutteenaisten ja ahdistettujen kärsimystä ja antaa edes jonkin toivonsäteen ja aurinkoisen pilkahduksen valaista heidän elämäänsä... Jumalan säätämien asetusten tarkoituksena oli edistää yhteiskunnallista tasa-

arvoisuutta. Sapattivuoden ja riemuvuoden säädökset saivat suureksi osaksi palautumaan kohdalleen sen, mikä kansakunnan yhteiskunnallisessa ja valtiollisessa taloudenhoidossa oli vuosien varrella mennyt vinoon.

Nämä säädökset annettiin rikkaiden siunaukseksi yhtä hyvin kuin köyhienkin. Ne olivat omiaan hillitsemään ahneutta ja itsekorostuksen mieltä sekä kehittämään hyväntahtoisuuden jaloa mielenlaatua. Edistämällä hyvää tahtoa ja luottamusta kaikkien luokkien välillä ne vahvistaisivat yhteiskunnallista järjestystä ja hallitusta...

Jos sitä lakia olisi jatkuvasti noudatettu, jonka Jumala sääti köyhien hyväksi, miten toisenlaiset olot vallitsisivatkaan maailmassa moraalisesti, hengellisesti ja ajallisesti! Ei ilmenisi sellaista itsekkyyttä ja itsekorostusta kuin nyt, vaan jokainen pyrki ystävällisesti edistämään toisten onnellisuutta ja hyvinvointia, eikä olisi sellaista laajalle levinnyttä puutetta, mitä nykyään nähdään monissa maissa.” P. p. 517, 518, 520.

Tilanne varhaisessa kristillisessä seurakunnassa

“Raamatussa todetaan: »Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista» ja selitetään, kuinka tarpeet saatiin tyydytetyiksi. Ne uskovaiset, joilla oli rahaa ja omaisuutta, uhrasivat ne ilomielin hädänalaisten auttamiseksi. He myivät talonsa tai maansa ja laskivat saamansa rahat apostolien jalkojen juureen, »ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi».

Tämä uskovaisten anteliaisuus oli seurausta Hengen vuodatuksesta. Evankeliumiin kääntyneiden joukossa oli »yksi sydän ja yksi sielu». Yksi yhteinen pyrkimys ohjasi heitä - heille uskotun lähetystyön menestyminen. Ahneudella ei ollut minkäänlaista sijaa heidän elämässään. Heidän rakkautensa veljiään ja omaksumaansa asiaa kohtaan oli suurempi kuin heidän kiintymyksensä rahaan ja omaisuuteen. Heidän tekonsa osoittivat, että he pitivät ihmisten sielua suuriarvoisempana kuin maallista rikkautta.

Näin on oleva aina, milloin Jumalan Henki saa elämän hallintaansa. Ne, joiden sydän on täynnä Kristuksen rakkautta, seuraavat hänen esimerkkiään, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Rahaa, aikaa, vaikutusvaltaa - kaikkia Jumalan kädestä saamiaan lahjoja he arvostavat vain evankelioimistyön edistämisen välikappaleina. Näin oli alkuseurakunnassa, ja kun nykypäivän seurakunnassa on todettavissa, että jäsenet ovat Hengen voimasta vieraantuneet maailmallisista ja että he ovat halukkaat tekemään uhrauksia, jotta heidän lähimmäisensä kuulisivat evankeliumin, julistetuilla totuuksilla on

voimallinen vaikutus kuulijoihin...

»Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä avunannossa.»...

Kristillinen rakkaus oli sulattanut ja yhdistänyt niiden sydämet, jotka olivat kääntyneet apostolien toiminnan ansiosta. Huolimatta aikaisemmista ennakkoluuloista kaikki olivat sopusoinnussa keskenään. Saatana tiesi, että niin kauan kuin tätä yksimielisyyttä jatkuisi, hän ei kykenisi estämään evankeliumin totuuden leviämistä. Niinpä hän pyrki käyttämään hyväksi aikaisempia ajatustottumuksia toivoen, että hän siten saisi tuoduksi seurakuntaan erimielisyyttä synnyttäviä tekijöitä.

Tästä syystä tapahtui niin, että kun opetuslasten lukumäärä lisääntyi, sielunvihollisen onnistui herättää epäluuloja muutamissa sellaisissa, joilla oli ollut tapana tuntea kateellisuutta uskonveljiään kohtaan ja panetella hengellisiä johtajiaan - näin »syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan». Valituksen aiheena oli se, että hellenistien leskiä muka laiminlyötiin jokapäiväisessä avunannossa. Kaikki epätasapuolisuus olisi ollut vastoin evankeliumin henkeä, mutta saatanan oli kuitenkin onnistunut herättää epäluuloisuutta. Nyt oli ryhdyttävä pikaisesti toimiin kaikkien tyytymättömyyden syiden poistamiseksi, jottei sielunvihollinen onnistuisi pyrkimyksessään aiheuttaa erimielisyyttä uskoviin keskuudessa...

Kutsuessaan uskovat koolle apostolit saivat Pyhäältä Hengeltä ohjausta seurakunnan kaiken työvoiman paremmaksi organisoinniksi. Oli tullut aika, apostolit totesivat, vapauttaa seurakunnan hengelliset johtajat köyhien avustamiseen liittyvistä tehtävistä ja muista samantapaisista velvollisuuksista, niin että he olisivat vapaat viemään eteenpäin evankelioimistyötä. »Valitkaa sen tähden, veljet», he sanoivat, »keskuudestanne seitsemän miestä, joista on hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä, niin me asetamme heidät tähän toimeen. Mutta me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.» Tätä neuvoa noudatettiin, ja rukouksella ja käten päälle panolla seitsemän valittua miestä erotettiin juhlallisesti diakonintehtäviinsä.

Näiden seitsemän valitseminen erityisten työmuotojen valvojiksi osoittautui suureksi siunaukseksi seurakunnalle. Nämä virkailijat huolehtivat tarkoin sekä yksityisten jäsenten tarpeista että seurakunnan yleisistä taloudellisista eduista. Viisaalla toiminnallaan ja hurskaalla esimerkillään he antoivat merkittävää apua muille virkailijoille seurakunnan erilaisten tavoitteiden yhdistämisessä yhdeksi kokonaisuudeksi...

Varhaisessa kristillisessä seurakunnassa noudatettu järjestys auttoi sitä etenemään vakaasti, ikään kuin kurinalaisena, Jumalan sota-asuun sonnustautuneena sotajoukkona. Uskovien ryhmät, vaikka olivatkin hajallaan laajalla alueella, olivat kaikki saman yhteisön jäseniä; ne kaikki toimivat keskinäisessä yksimielisyydessä ja yhteisymmärryksessä.” Ap. teot 56, 57, 68, 69, 74.

“Kun pakanaseurakunnissa suoritettiin yleisiä keräyksiä juutalaisten uskovien auttamiseksi, Makedonian käännyttäneiden anteliaisuudesta mainittiin esimerkkinä muille seurakunnille. Kirjoittaessaan Korinton uskoville apostoli suuntasi heidän huomionsa siihen, »mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa; että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja. Sillä voimiensa mukaan, -- jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa, paljolla pyytämisellä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen» (2 Kor. 8: 1—4).“ Ap. teot 261.

“Se ei ollut tarpeellista vaatia heitä antamaan, vaan he iloitsivat etuoikeudesta kieltää itsensä jopa tarvitsevista asioista, että tyydyttäisivät toisten tarpeita. Kun apostoli oli puutteessa, he pyysivät häntä hyväksymään heidän lahjansa. Heidän yksinkertaisuudessa ja rehellisyydessä ja rakkaudessa veljiä kohtaan, he mielellään kielsivät itsensä, ja näin virtasi hyväätahtoisuuden hedelmä....

“Itsekieltämyksen anteliaisuus sai varhaisseurakunnan ilon vireille, sillä uskovat tiesivät, että heidän vaivannäkönsä oli avuksi viedä evankeliumin sanomaa pimeydessä oleville. Heidän anteliaisuutensa todisti, etteivät he olleet saaneet Jumalan armoa turhaan. Mikä muu voisi tuottaa anteliaisuutta kuin pyhittäminen Hengessä? Uskovien ja epäuskovien silmissä se oli armo ihme.” – *Counsels on Stewardship*, pp. 171-173.

Sarpatin Leski

“Sarpatin leski jakoi kaltiaisensa Elian kanssa, ja vastapalvelukseksi hän ja hänen poikansa säilyivät hengissä. Jumala on luvannut suuren siunauksen kaikille, jotka koetusten ja puutteen aikana osoittavat myötätuntoaan ja antavat apuaan niille, jotka ovat enemmän sen tarpeessa kuin he itse. Hän ei ole muuttunut. Hänen voimansa ei ole yhtään vähentynyt Elian ajoista.” P ja k. 91.

Lesken ropo

“Vapahtaja kutsui opetuslapsensa luokseen, ja käski heitä merkitsemään lesken köyhyyttä. Sitten Hänen kiitos-sanansa lankesivat heidän korvaansa: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut." Ilon kyyneleet täyttivät hänen silmänsä, kun hän tunsi, että hänen tekonsa oli ymmärretty ja arvostettu...

Jeesus sanoi köyhästä leskestä, hän "pani enemmän kuin kaikki muut." Rikkaat olivat antaneet heidän runsaudestaan ja monet heistä saadakseen ihmisten huomion ja kunnioitusta. Heidän suuret lahjoituksensa eivät vieneet heiltä mukavuutta tai jopa ylellisyyttä pois, ne eivät vaatineet mitään uhrausta ja arvolta niitä ei voi verrata lesken rovon kanssa.” –*Counsels on Stewardship*, p. 175.

Marian hyväksyty uhrilahjan

“Se on sydämen palvelu, joka tekee lahjan arvokkaaksi. Kun taivaan Majesteetti tuli vauvaksi, ja oli uskottu Marialle, hänellä ei ollut paljon tarjottavana kallisarvoisena lahjana. Hän toi alttarille vain kaksi metsäkyyhkystä, köyhille tarkoitettu uhri, mutta se oli kelvollinen uhri Herralle. Hän ei pystynyt esittämään harvinaisia aarteita, kuten viisaat idästä tultuaan Betlehemiin toivat sellaisia Jumalan Pojan eteen; toki Jeesuksen äitiä ei hylätty hänen pienen lahjansa vuoksi. Se oli hänen sydämensä halukkuutta, johon Herra katsoi, ja hänen rakkautensa teki uhrin makeaksi. Niin Jumala hyväksyy lahjamme, vaikka olisi pieni, jos se on paras mitä meillä on ja tuotu rakkaudesta Hänelle.” –(*Review and Herald*, December 9, 1890) *Counsels on Stewardship*, p. 176.

Kuten tuoksuva suitsuke

“Kokemus osoittaa, että anteliaisuuden henki usein tulee esille vähävaraisten joukossa kuin enemmän varakkaiden keskuudessa. Monet, jotka suuresti tahtovat rikkauksia olisi tuhottu niiden hallussapidon vuoksi ....

“Köyhän ihmisen lahja, uhrautuvaisuuden hedelmänä, levittääkseen totuuden arvokasta valoa, on kuin tuoksuva suitsutusta Jumalan edessä. Jokainen uhrautuvaisuuden teko toisten hyväksi vahvistaa anteliaisuuden henkeä antajan sydämessä, yhdistää hänet tiiviimmin maailman Vapahtajaan, joka oli rikas, mutta meidän tähtemme tuli köyhäksi, että me Hänen köyhydestään rikastuisimme.

“Pienimmälläkin summalla annettu iloisesti uhrautuvaisuuden seurauksena on enemmän arvoa Jumalan silmissä kuin niiden uhraukset, jotka voisivat

antaa tuhansia ja vieläkään eivät tunne puutetta. Köyhä leski, joka antoi kaksi ropoa Herra aarekammioon osoitti rakkautta, uskoa ja anteliaisuutta ....

Jumalan siunaus hartaalle uhrilahjalle on tehnyt sen hyvien tuloksien lähteeksi.

“Lesken ropo on ollut kuin pieni virta, joka virtaa aikakausten läpi, laajenee ja syvenee reitillensä, ja vaikuttaa tuhansiin suuntiin totuuden laajentamiseksi ja köyhien avustamiseksi.” –(*Signs of the Times*, November 15, 1910) *Counsels on Stewardship*, pp. 177, 178.

Taivaallinen arvioitu saldo

“Pyhäkön saldoissa, lahjat köyhille, annettu rakkaudesta Kristukselle ei arvioida annetun määrän mukaan, vaan rakkauden mukaan, joka aiheuttaa uhrilahjoituksia. Jeesuksen lupaukset yhtä varmasti toteutuvat köyhän anteliaan ihmisen kohdalla, jolla on vähän tarjottavaa, mutta joka antaa se vähän vapaasti, niin kuin varakkaan ihmisen kohdalla, joka antaa hänen runsaudestaan.

Köyhä ihminen tuo uhrilahjansa hänen vähäisestä, jonka hän todella pystyy. Hän todella kieltäytyy joistakin asioista, joita hän tarvitsee omaa mukavuuteensa, kun taas varakas ihminen antaa hänen runsaudesta, eikä tarvitse kieltäytyä mistään, mitä hän todella tarvitsee. Sen vuoksi köyhän ihmisen uhrilahjalla on pyhyttä, jota ei löydy rikkaan ihmisen uhrilahjasta; ...” –*Testimonies for the Church*, vol. 3, pp. 398, 399; *Christian Service*, p. 180.

Eräänä päivänä nuori mies tuli ja kysyi Jeesukselta: “Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?” Nuori mies oli itsevarmana, sillä hän uskoi noudattavansa Jumalan lakia. Mutta “Jeesus sanoi hänelle: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua.”” Matt. 19:16, 21.

Tämä sanoma toistetaan meille kaikille, jotka julistamme koko maailmalle, että pidämme Jumalan lakia. Saadakseen täydellisyyttä meidän täytyy antaa hyväntekeväisyyteen siitä, mitä on uskottu meille. Vielä tähän näkökohtaan Jumalan Poika antoi meille täydellisen esimerkin: “joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” Fil. 2:6-8.

Kun tarvitsemme lainaa ja anomme sitä luottolaitokselta, meidän on

tarjottava riittävä takuu, että maksamme takaisin rahan. Usein takaajaksi vaaditaan sellainen, joka suostuu maksamaan velkamme siinä tapauksessa kun emme voi suorittaa sitä. Jos ystävä, veli, tai tarvitseva henkilö pyytää apuamme, niin miten me reagoimme? Pelkäämmekö, että voi menettää lainatut rahat? Haluammeko myös olla takaajana? Älkäämme pelätkö! Salomon muistuttaa, että Herra on Takaajana: “Joka vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa jälleen hänen hyvän tekonsa.” Snl. 19:17.

Vuorisaarnassaan Jeesus kehottaa: “Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi. ” Matt. 6:20, 21.

“Tämä on se aarre, jonka puolesta Kristus kehottaa meitä työskentelemään. Luonne muodostaa elämän suuren sadon. Ja jokainen sana tai teko, joka Kristuksen armosta sytyttää yhdessäkin sielussa kaipauksen taivaaseen, jokainen ponnistus Kristuksen kaltaisen luonteen muodostamiseksi on aarteiden kokoamista taivaaseen.... Ja viimeisenä päivänä, kun maan rikkaudet häviävät, aarteita taivaaseen koonnut ihminen tulee näkemään mitä hänen elämänsä on saanut aikaan.” Vuorisaarna 98, 99.

Vielä nykyäänkin, lopunajan seurakuntaa seuraa innoitetun sanan ohjeet. Luukkaan evankeliumissa 10:33-35 annetun vertauksen mukaan vuoden 1990 alussa perustettiin laupias samarialaisen osasto pääkonferenssin osana, voidakseen tyydyttää uskovien tarvetta, jotka joutuvat sairauden tai luonnonkatastrofien seurauksena ja pudonneet köyhyYTEEN: “Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: ‘Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.’”

Kiitämme Herraa, ja kaikkia rahoittajia, että tämä osasto on pystynyt antamaan taloudellista apua ja ravintoa tarvitseville monissa maissa ympäri maailmaa, helpottamaan orpojen, leskien, sairaiden, maanjäristyksien, tulvien, myrskyjen ja muiden katastrofien uhrien kärsimystä. Jumalan jatkuvien siunausten mukaan, haluamme jatkaa auttaa kun Hän tekee sen mahdolliseksi tulevaisuudessa. Saakoon Hän meitä kaikkia runsaasti siunata tässä suuressa ja ihmeellisessä työssä, että tällä tavalla voimme olla Jeesuksen seuraajia. Amen!

*****

Innoitetut kristityt

Pablo Hunger

Alkukristittyjen kiitollisuus

Jeesuksen seuraajien tunnusmerkkinä ensimmäisellä vuosisadalla oli heidän Mestarinensa innoittama elämä. Heidän sydämensä oli tulvillaan kokemuksia Jumalan kanssa, niin että he eivät voineet olla osoittamatta kiitollisuuttaan Vapahtajalleen ja Herralleen kiitollisuutta anteeksiannosta Jumalan Pojan uhrista, koska he olivat syyllisiä ja olisivat ansainneet rangaistuksen; kiitollisuutta rauhasta, tietäen, että he voivat täysin luottaa Kristukseen, joka kuoli ja nyt eli toimien Välittäjänä Isän edessä ja joka johti heidän askeliaan; kiitollisuutta heikkouksista ja paheista saaduista voitoista ja ylhäältä saadusta voimasta tehdä Jumalan tahto; kiitollisuutta Kirjoitusten viisaista neuvoista ja mahdollisuudesta todistaa, kuinka se vahvisti perheitä ja sosiaalisia suhteita, kun jokaista taivaallista neuvoa noudatetaan. Kaikissa heidän teoissaan heijastui tieto siitä, että Jeesus oli heidän toimintansa keskus.

Vapahtaja merkitsi heille kaikkea; Hän oli heidän tekojensa ja sanojensa liikkeellepaneva voima. Hänen heijastamansa voima ei ollut ainoastaan kuultavissa vaan myös nähtävissä heidän elävästä palveluksestaan toisten hyväksi, ja siksi heitä kutsuttiin ”kristityiksi”. Tämä nimi kuvaa heidän kokemustaan Mestarin kanssa.

Valdensien antaumus

Pra del Tornosta Pohjois-Italiasta on löydetty Barban koulu, joka on ollut valdolaisten lähetyskoulu. Viiden armottoman talvikuukauden ajan korkealla vuoristossa vaativissa oloissa nuorille opetettiin pyhää Raamatua. Sieltä he lähtivät myymään käsitöitään etsivät tilaisuutta jakaa osia Raamatusta, jotka oli käsin kopioitu. Valdolaisten periaatteina oli vaatimattomuus ja yksinkertaisuus. He elivät ja opettivat lapsiaan tyytymään vähään, ja heidän suurin etuoikeutensa oli tukea evankeliumin julistusta taloudellisesti ja kaikilla muilla mahdollisilla keinoilla. He olivat vakuuttuneita, että loisto, rikkauten tavoittelu ja vauraus erottaisivat ihmisen Jumalasta. Chanforan kirkolliskokouksessa (1532) - kun valdolaiset liittyivät Sveitsin uskonpuhdistukseen - Niistä niukoista varoista, joita heillä oli, he maksoivat 1, 500 hopearahaa Raamatun käännöksestä ranskaksi teologi Olivetanon

tekemänä, joka oli uskonpuhdistaja John Calvinin serkku. Tänä päivänä tuo summa olisi noin 25, 66 dollaria. Nuoret ihmiset olivat täynnä intoa Mestarin Jeesuksen Kristuksen puolesta, joka eli köyhyyden ja palveluksen elämää; he olivat valmiita maksamaan korkeimman hinnan verellään, palvelukseen ja kunnioittaakseen Kristusta ennemmin kuin kieltämään totuuden.

Samaa vaaditaan tänäkin päivänä. ”Kristus kutsuu nuoria miehiä, jotka ovat halukkaita viemään totuutta maailmaan,... miehiä, joiden sydän on lämmin Kristuksen rakkaudesta ja joiden kädet ovat innokkaat Mestarin palvelukseen.” Colporteur Ministry, s. 19.

Hyväksymekö me Jumalan kutsun? Palaako Hänen rakkautensa meidän sydämässämme? Heijastaako meidän kättemme työ kiitollisuutta Jeesukselle?

Vapaaehtoiset uhrilahjat

Innoitus ja rakkaus Kristukseen on kristillisen palveluksen aito vaikutin. Tämä innoitus, niin kuin valdolaisilla, saa ihmisen tukemaan anteliaasti niistä varoista, joita Jumala on hänelle antanut. Kun ihmisen sydän on tulvillaan kiitollisuutta, jokainen uhri on mahdollisuus ilmaista ihmisen rakkautta Kristukseen antamalla Hänen lapsilleen, jotka elävät puutteessa, ja tekemällä kaiken mahdollisen varojen hankkimiseksi iankaikkisen evankeliumin julistamiseksi.

Jeesus ylisti sen lesken asennetta, joka köyhyydestään huolimatta antoi kaksi viimeistä ropoaa temppeleirahastoon. Ropo, joka kreikaksi on ”lepta”, oli pienin taottu pronssikolikko Juudeassa ensimmäisellä vuosisadalla. Vaikka lesken lahjoitus oli vähäarvoisin kolikko, jonka rahallinen arvo oli hyvin pieni, Jeesus kunnioitti häntä, koska hän teki suurimman mahdollisen uhrauksen sydämessään tuntemasta kiitollisuudesta Jumalalle. Herralle tällä lahjoituksella oli suuri arvo.

”Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: 'Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä.'” Mark. 12:43,44.

Hän uskoi temppeleipalveluksen olevan Jumalan määräämän, ja hän halusi tehdä sen ylläpitämiseksi kaikkensa. Hän teki minkä hän voi, ja tämä teko oli oleva hänen muistomerkkinsä kaikkina aikoina ja hänen ilonsa iankaikkisuudessa. Hän antoi sydämensä lahjansa mukana, eikä hänen lahjaansa arvioitu sen raha-arvon mukaan, vaan sen arvon määräsivät rakkaus Jumalaan ja kiinnostus Hänen työhönsä, jotka olivat tämän teon

aikaansaaneet.” AT. s. 590. Me tarvitsemme samaa innoitusta ja antaumusta kuin tämä leski.

”Sydämen palvelus tekee lahjasta arvokkaan. ... Niinpä Jumala hyväksyy lahjamme, kuinka pieni se sitten onkaan, jos se on parasta, mitä meillä on, ja jos se uhrataan rakkaudessa.” RH.

Me elämme maailmassa, jossa kunnianhimo kuluttaa ihmisten voimia. Halu saada varoja ja turvata maailmallisia asioita tuhoaa avioliittoja, vanhempien ja lasten välisiä suhteita, ja jopa itse elämänkin. Näissä olosuhteissa ei ole aikaa keskustella puolison kanssa, viettää aikaa lasten kanssa, rukoilla tai lukea Raamattua; ensisijainen ajatus on tehdä työtä, tehdä enemmän.

Kysymyksiä meille itsellemme

Kristityt eivät ole vapaita tästä vaarasta. Me rauhoittelemme omaatuntoamme sillä ajatuksella, että menemme sapattina kokouksiin ja annamme kymmenykset ja uhrilahjat; mutta kysymys on, että teemmekö tämän halulla ja omistautuen - onko meillä aito rauha Jumalan kanssa. Koemmeko me päivittäin ensimmäistä rakkautta? Sijoitammeko me kaiken iankaikkisuuteen, niin kuin tuo leski teki, kiitollisuudella, vai annammeko me vain pienen summan verrattuna niihin haluihin, joita ohjaavat inhimilliset impulssit - mitä me syömme, kuinka vietämme aikamme, ja kuinka käytämme rahamme? Kuinka usein me hemmottelemme itseämme hankkimalla jotakin, jota käytämme vain vähän aikaa hetken mielijohdeesta, minkä jälkeen se siirretään syrjään.

Muutama vuosi sitten Lontoon taidenäyttelyssä oli maalaus. Kauempaa se näytti munkilta, jonka pää oli kumarruksissa ja kädet ristitty rukoukseen. Mutta lähempi tarkastelu osoitti, että munkki puristi appelsiinia pieneen lasiin ja katsoi siihen. Voisiko tämä maalaus olla kuva meistä? Voiko olla niin, että kun rukoilemme, kaikki näyttää hyvältä jonkin matkan päästä, mutta lähemmin tarkasteltuna teemmekin jotain ihan muuta?

Meidän ei tule unohtaa vertausta rikkaasta miehestä, jonka liiketoimet olivat menneet loistavasti, ja hän halusi laajentaa niitä vielä entuudestaan. Jeesus lopetti kertomuksensa sanoihin: ”Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Niin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.” Luuk. 12:20,21.

Rikas Jumalassa

Meidän tulisi olla rikkaita Jumalassa. Kuinka se on mahdollista?

Ensinnäkin ihmisen täytyy rakastaa Jumalaa yli kaiken ja tiedostaa, että Hän omistaa kaiken. Hänen kanssaan me voimme saada iloa ja rikkauksia, joita rahalla ei voi saada. Rakkautemme kasvaa sen mukaan, kuinka paljon me vietämme aikaa Jumalan kanssa lukien Hänen sanaansa ja olemme yhteydessä Häneen rukouksessa. Se kasvaa, kun ajattelemme Kristuksen elämää, mitä Hän on tehnyt ja mitä tekee edelleen meidän ja muitten ihmisten hyväksi. Kun me tarkastelemme Hänen luonteensa kauneutta, me muutumme. Tällainen sijoitus kantaa ikuisuuteen. Se saattaa meidät tekemään toisenlaisia rahallisia sijoituksia - sellaisia, jotka vievät Hänen asiaansa eteenpäin. Me annamme mielellämme kymmenyksemme ja uhrilahjamme, että niiden avulla totuus saavuttaisi sieluja, ja tarvitsevat saisivat avun. Me saamme iloita nähdessämme uusia sieluja, joiden iankaikkisen elämän hyväksi olemme osaltamme vaikuttaneet.

Herkkä toisten tarpeille

Muistan, kun lapsena halusin saada pelin, jonka olin nähnyt erään ystäväni kotona. Vanhempani tarjoutuivat auttamaan, ei kuitenkaan niin, että olisivat ostaneet sen minulle - mikä olisi vain ruokkinut lapsen luontaista halua pyytää kaikkea näkemäänsä. Vaan he antoivat minulle sen edestä, mitä peli maksaa, yrtejä, joita äitini viljeli, että voisin myydä ne. Siinä oli minulle haastetta, ja se auttoi myös ymmärtämään, mitä ponnisteluja se vaati, että voi hankkia asioita. Useana päivänä menimme pikkusiskoni kanssa innoissamme tarjoamaan tuotteitamme naapureille. Olimme hyvin tyytyväisiä, kun olimme myyneet kaikki, ei ainoastaan siksi, että saimme siitä rahaa haluamaamme peliä varten, vaan koska ensin annoimme kymmenykset Herralle, ja vielä jäi rahaa muihinkin asioihin.

Vanhempieni esimerkkiä seuraten olen yrittänyt auttaa lapsiani tekemään joitain tehtäviä, mistä heille maksetaan, niin että heillä voi olla omat säästötilit, ja näin voin opettaa heitä palauttamaan Jumalalle kymmenykset siitä, mitä Hän on heille antanut ja olla mukana edistämässä Hänen työtään. Lisäksi rohkaisen heitä antamaan osan ansaitsemistaan rahoista auttaakseen lapsia niissä maissa, missä on puutetta. On innostavaa nähdä, kuinka onnellisia he ovat osallistuessaan anteliaasti omilla ansioillaan keräyksiin, että voidaan ostaa Raamattuja kehitysmaan lapsille tai auttaa sairaita lapsia jne. On myös suuri ilo nähdä heidän pyytävän toisilta ”ropoja”, että voisivat auttaa vielä enemmän evankeliumin julistuksessa.

Hyväntahtoisuus ja anteliaisuus

”Työskennellessään seurakunnissa apostoli Paavali pyrki väsymättä sytyttämään uusien käännynnäisten sydämessä halun tehdä suuria Jumalan asian hyväksi. Usein hän kehotti heitä harjoittamaan anteliaisuutta. Puhuessaan Efeson vanhimmille aikaisemmasta työstään heidän keskuudessaan hän sanoi: »Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'» »Joka niukasti kylvää», hän kirjoitti korinttolaisille, »se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa» (Ap.t.20:35; 2Kor.9:6,7).

Monillakaan Makedonian uskovaisista ei ollut paljon tämän maailman hyvyttä, mutta heidän sydämensä oli tulvillaan rakkautta Jumalaa ja hänen totuuttaan kohtaan, ja he tukivat kernaasti evankeliumin asiaa. Kun pakanaseurakunnissa suoritettiin yleisiä keräyksiä juutalaisten uskovien auttamiseksi, Makedonian käännynnäisten anteliaisuudesta mainittiin esimerkkinä muille seurakunnille. Kirjoittaessaan Korinton uskoville apostoli suuntasi heidän huomionsa siihen, »mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa; että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja Sillä voimiensa mukaan, - jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa, paljolla pyytämisellä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen» (2 Kor.8:1-4).

Makedonian uskovaisten osoittama uhrivalmius johtui varauksettomasta pyhittäytymisestä. Jumalan Hengen innoittamina he »antoivat itsensäkin Herralle» (2 Kor.8:5), minkä jälkeen he olivat auliit antamaan runsaskätisesti varoistaan evankeliumin tukemiseen. Heitä ei tarvinnut innostaa antamaan, sillä he suorastaan iloitsivat mahdollisuudestaan kieltää itseltään välttämätöntäkin voidaksensa huolehtia muiden tarpeista. Kun apostoli olisi halunnut pidätellä heitä, he vaatimalla vaativat häntä vastaanottamaan heidän uhrinsa. Vilpittömyydessään ja rehellisyydessään ja rakkaudessaan veljiensä kohtaan he ilomielin kielsivät itsensä ja tuottivat siten hyväntekeväisyyden runsaita hedelmiä.” ApT. s. 260, 261.

Jos päätämme olla Jumalan innoittamia kristittyjä ja pyhitettyjä Hänelle koko sydämeistämme, meidän elämässämme tapahtuu valtava muutos. Se kokemus tuo automaattisesti tuloksia ulospäin. Kuten valdolaiset ja

Makedonian kristityt, mekin haluamme ilolla ja rakkaudesta Herraamme kohtaan palvella, puhua ja olla Hänen työssään mukana niin paljon kuin me voimme.

Siksi apostoli Paavali - josta voidaan sanoa, että hänen elämänsä oli Jumalan innoittamaa - kirjoitti korinttolaisille: ”Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.” 2. Kor. 9:7.

Niin kuin kaksi rakastunutta ihmistä haluaa tehdä suuriakin uhrauksia toistensa hyväksi, niin - Kristuksen pyhittäminä ja innoittamina kristittyinä - meidänkin pitäisi omistaa kaikki, mitä meillä on, Herrallemme. Kaikessa - sanoissamme ja teoissamme - Jumala haluaa rakkauden ja kiitollisuuden olevan vaikuttimenamme.

Mitä, jos ihminen ei tunne rakkautta Jumalaa kohtaan?

Muistan yhden kokemuksen erään ystäväni kanssa. Me olimme molemmat kasvaneet kristityissä kodeissa. Siitä asti, kun olimme pieniä, meidän isämme työskentelivät yhdessä pitäen evankelistisia kampanjoita ja etsien vilpittömiä sieluja. Kun meistä tuli nuoria, meillä oli etuoikeus opiskella lähetyskoulussa yhdessä. Me vietimme paljon yhteistä onnellista aikaa ja saimme unohtumattomia kokemuksia. Me nautimme virkistävästä harrastuksista ja käytimme paljon voimia niihin. Mutta tämä kaikki ei automaattisesti saanut Jumalan rakkautta syttymään sydämissämme. Opiskelun lopussa tiemme erkanivat.

Omassa elämässäni huomasin, että sydämeni on kylmä. Vaikka tein kaiken tavan vuoksi, mitä opetettiin Raamatussa, Jeesuksen rakkaus ei palanut minussa. Minä taistelin kyynelin, anoin Jumalalta, että Hän antaisi minun sydämelleni kokemuksen. Luin kirjaa Tie Kristuksen luo ja keskustelin Jumalan kanssa rukouksessa, ilmaisten sen tyhjyyden, jota tunsin sydämessäni. Kunnnes koitti se päivä, jona Hänen lupauksensa valaisivat minun mieleni ja täyttivät minun sydämeni rakkaudella ja tulella. Se oli minulle uuden, Kristuksen innoittaman, elämän alku.

Muutama kuukausi tämän Jumalan rakkauden leimahduksen kokemisen jälkeen, tapasin ystäväni, joka kutsui minut päivälliselle ja elokuvaan, mitä olimme ennenkin usein tehneet yhdessä. Totta puhuen, tämä ajanviete antoi jonkinlaista tyydytystä; mutta monissa tapauksissa olin vaarantanut hengellisen elämäni. Tuona päivänä ymmärsin, että minun täytyi tehdä päätös. Kerroin ystävälleni uudesta kokemuksestani Jumalan kanssa ja päätöksestäni etsiä sellaista toimintaa, joka ei vaarantaisi hengellisyyttäni.

Valitettavasti ystäväni antoi lihallisten impulssien vaikuttaa itseensä, ja hänen päätöksensä johti hänet epäonneen. Tunteidensa ohjaamana hän meni naimisiin sellaisen naisen kanssa, jonka ajatukset ja tiet olivat kaukana Jumalan teistä ja ajatuksista. Nykyään hänen kotinsa on monien ongelmien lähde (tapojen, jotka eivät kunnioita Jumalaa) johtuen niistä sidoksista, jotka hän valitsi ilman Jumalan siunausta. Olen usein rukoillut, että hän kokisi ensirakkauden Kristukseen, mutta tätä kokemusta en voi hänelle antaa. Jokainen joutuu ratkaisemaan omasta puolestaan, haluaako rakastua Jeesukseen ja olla niiden asioiden innoittama, jotka kestävät ikuisuuteen.

Rukouksen voima ja sen tulokset

John Knoxia on kuvattu lyhyeksi ja heikoksi rakenteeltaan. Hänen aikalaisensa herra Thomas Smeaton sanoi: ”En tiedä, onko Jumala koskaan antanut niin paljon jumalallista henkeä noin pieneen ja hauraaseen kehoon.” Kun tämä hauras ihminen meni polvilleen, Skotlannin kuningatar Maria vapisi. Hän sanoi, että pelkäsi John Knoxin rukousta enemmän kuin Euroopan sotavoimia yhteensä. Kirjassaan *The Christian Family* (Kristitty perhe) Larry Christenson kirjoittaa, että John Knox rukoili sellaisella voimalla, että Skotlanti heräsi. Hän menee niin pitkälle, että sanoo koko protestanttisen uskonpuhdistuksen Skotlannissa olevan Knoxin rukousten ansiota. ”Herra anna minulle Skotlanti, tai minä kuolen!” Knox huusi. Herra pystyy vastaamaan tällaiseen huutoon, ja niin Hän tekikin!

Halukkuus ja siunaus

Kun ihminen on Jumalan innoittama, hän nauttii Jumalan monia siunauksia, ja tuloksena siitä saavuttaa suuria voittoja Kristuksessa. Taivaan siunaukset - niin hengelliset kuin aineellisetkin - odottavat vuodatusta Jumalan lasten ylle sen mukaan, kuinka vilpittömän antautuneita he ovat Hänelle. Meidän tulisi toimia rakkaudesta, aidosti uskoen Malakialle annettuihin lupauksiin. ”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot; totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.” Mal. 3:10.

Älkäämme olko kuin rikas nuori hallitusmies- Kysyttyään Jeesukselta tietä iankaikkiseen elämään ja saatuaan vastaukseksi Jeesuksen neuvon jakaa rikkautensa toisten hyväksi, hän meni surullisena pois, koska hän oli hyvin rikas, eikä hän pystynyt luopumaan näennäisestä turvastaan - aineellisesta omaisuudestaan. Hän oli saanut Jumalalta kutsun olla antelias (koska hänen

itsekeskeisyytensä oli hänen pelastuksensa tiellä), mutta hän kieltäytyi näkemästä todellista rikkautta tuossa mahdollisuudessa.

”Tulkaa Herran tykö sydän tulvien kiitollisuutta menneestä ja nykyisestä armosta, ja osoittakaa arvostustanne Jumalan hyvyttä kohtaan tuomalla Hänelle kiitosuhreja, vapaaehtoisia uhrilahjoja ja syntiuhriahjoja.” RH.

”Silloin Kuningas sanoo oikealla puolella oleville: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.' Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: 'Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinun juoda? Ja milloin me näimme sinut outona ja otimme sinut huoneeseemme, tai alastomana ja vaatetimme sinut? Ja milloin me näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi? Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: 'Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'” Matt. 25:34-40.

Siunaukset, jotka annamme lähimmäisillemme - anteliaisuudesta, jonka Jumala istuttaa meidän sydämeemme - on Mestarille tehty palvelus.

Esimerkki uskosta ja siunauksista

George Müller syntyi Preussissa 27. syyskuuta 1805. Hänen isänsä oli veronkantaja, ja poika näytti perineen isänsä kyvykkyyden numeroiden suhteen. Kun hän kääntyi kristityksi, hän oli vaikuttunut monista kohdista, joissa Jeesus neuvoi seuraajiaan pyytämään. Siinä pisteessä elämäänsä Müller ajautui uskaliaaseen kokemukseen vaimonsa kanssa. Ensin he antoivat pois kaikki talousrahansa. Seuraava askel oli vielä uskaliaampi; hän kieltäytyi säännöllisestä palkasta, jonka hän sai pieneltä lähetykseltä, jota hän palveli. Sitten hän perusti orpokodin Englanninkodittomille lapsille.

Ensimmäinen orpokoti perustettiin vuokrataloon 21. huhtikuuta 1836. Muutamassa päivässä siellä oli 43 orpoa huolehdittavana. Müller päätti kumppaneineen, että heidän lähetyksensä toimisi seuraavien ohjeiden mukaan:

1. Yhtään varoja ei kiinnitettäisi.
2. Velkaa ei otettaisi.
3. Rahoja, jotka oli määrätty jotain tiettyä tarkoitusta varten, ei koskaan

käytettäisi muuhun tarkoitukseen.

4. Kaikki tilit tarkastettaisiin vuosittain.
5. Lahjoittajia ei imarreltaisi julkaisemalla heidän nimiään.
6. Tunnettujen henkilöiden nimiä ei etsittäisi mainostamaan laitosta.
7. Orpokodin menestystä ei mitattaisi lasten lukumäärällä eikä saaduilla rahoilla, vaan Jumalan tälle hankkeelle suomilla siunauksilla, ja niiden Müller uskoi olevan suorassa yhteydessä siihen aikaan, jonka hän käytti rukouksessa.

Kun ensimmäistä rakennusta rakennettiin, Müller ystävineen pysyi uskollisena periaatteilleen. Ihmiset olivat hämmästyneitä, kun toinen rakennus avattiin kuusi kuukautta ensimmäisen jälkeen. Ryhmä keskittyi rukoukseen, ja lopulta orpokodilla oli viisi uutta rakennusta, 110 työntekijää ja 2050 orpoa huolehdittavana.

Müller ei ainoastaan uskonut Jumalan huolenpitoon; hän uskoi, että Jumala pitäisi huolen yltäkylläisesti. Yli 60 vuotta Müller kirjasi jokaisen erityisen rukouspyynnön ja sen tuloksen. Hän oli vastuussa 9500 orvosta elämänsä aikana. Nämä lapset eivät ikinä jääneet ilman ateriaa. Müller ei koskaan pyytänyt apua keneltäkään muulta kuin Jumalalta. Hänen lähetykselleen tuli 7, 5 miljoonaa dollaria, ja hän vakuutti juhlallisesti, että se kaikki oli vastausta uskovaan rukoukseen.

Innoittakoon Herra meitäkin elämään uskossa, rakastamaan Jeesusta koko sydämestämme ja antamaan iloisesti ja auliisti niistä varoista, joita Hän on meille antanut työnsä edistämistä varten. Näin toimien saamme iloita, niin kuin George Müller ja muut Jumalan miehet ja naiset, jumalallisten lupausten täyttymisestä. Amen.

*****

7. Lukeminen - sapattina 14.12.2013

Ylevä lahja

Idel Suarez, Jr, USA

”Puhu leeviläisille ja sano: Kun te israelilaisilta otatte ne kymmenykset, jotka minä olen määrännyt heidän teille annettavaksi perintöosaksenne, niin antakaa siitä Herralle anti, kymmenykset kymmenyksistä.” 4. Moos. 18:26.

Kymmenykset vai juomaraha

Kaksi miestä, Henry ja Timothy, puhuivat keskenään. Henry kysyi

Timothyiltä: ”Tykkäisitkö olla portsarina?” Timothy ravisti päätään ja sanoi painokkaasti, ”En tykkäisi.” ”Miksi et?” kysyi Henry. Timothy selitti, ”En halua, että kukaan maksaa minulle juomarahaa sen mukaan, millainen käsitystä hänellä on minun palvelustani.”

Niin se on kymmenystenkin kanssa. Jos me emme maksa uskollisesti, järjestelmällisesti kymmenyksiä, me annamme Herralle vain juomarahaa, aivan kuin Hän olisi meidän tarjoilijamme eikä Ylimmäinen Pappimme. Kymmenysten maksaminen on omakohtaista. Kymmenysten maksaminen on puolueetonta ja ehdotonta.

Jumalan suunnitelman mukaan me olemme vastuulliset antamaan Herralle, ei ainoastaan kymmenykset varoistamme, vaan koko sielumme. Meidän varamme, aikamme, ajatustemme ja lahjojemme antamisen Jumalalle ei tule olla vain juomarahan antamista, vaan ne täytyy antaa järjestelmällisesti ja auliisti Jumalalle ja Hänen palvelukseensa ylevänä lahjana.

Sielumme antautuminen ylevänä lahjana

Tämän rukousviikon aikana olemme tutkistelleet ja mietiskelleet taloudenhoitoa. Olemme lukeneet etuoikeudestamme maksaa kymmenyksiä, kymmenysten kymmenyksiä, esikoislahjaa, köyhäin avustusta ja muita uhrilahjoja Jumalan työn hyväksi. Mutta herää kysymys, maksatko Jumalalle vain juomarahaa? Muistatko velvollisuutesi Häntä kohtaan vain jälkiajatuksena? Ajatteletko antamista vain silloin, kun se on sinulle mieluista?

Jumalan armosta, me emme ole vastuullisia vain varoistamme, vaan myös ajastamme ja muista lahjoistamme. Emme saa maksaa Jumalalle vain juomarahaa, niin kuin maksaisimme tarjoilijalle ylijäämistä rahoista tai vapaa-ajastamme. Jumalalla täytyy olla ensimmäinen ja paras paikka meidän ajatuksissamme, sanoissamme ja teoissamme. Meidän tulee maksaa kymmenykset ensin ja järjestää aikaa Jumalalle ensin – joka aamu ja joka sapatti.

Tiesitkö, että kymmenen käskyn kymmenys on sapatti? Se on yksi käsky kymmenestä, kymmenesosa laista, joka kuuluu Jumalalle. Siten meidän tulee joka aamu ja joka viikko ylevöittää itsemme lahjana Jumalalle.

Se, mikä sinä olet, on Jumalan lahja sinulle, mutta se, mikä sinusta voi tulla Hänen armonsa kautta, on sinun lahjasi Jumalalle. Niin kuin Psalmista sanoo: ”Sinun tykösi, Herra, minä ylennän sieluni.” Ps. 25:1, Meidän koko sielumme - ruumis, mieli ja henki - tulee asettaa Jumalan palvelukseen.

Meidän etuoikeutemme on ylentää se, mitä olemme ja mitä meillä on, lahjana Jumalalle ja Hänen kunniaukseen

Muistan kertomuksen pienestä tytöstä, joka meni maalaiskirkkoon. Kun tuli aika kerätä kolehti, tällä työllä ei ollut yhtään rahaa. Kun kolehdin kerääjä hänen istuntaa, hän pyysi ystävällisesti asettamaan kolektivadin hänen jalkojensa juureen lattialle. Sitten hän astui vadille, suuntasi katseensa taivasta kohti ja rukoili ääneen: ”Herra, minulla ei ole rahaa, mutta minä annan itseni.” Eikö tämän pitäisi esittää jokaisen aidon uskovan toivetta?

Meidän koko sielumme pitää olla antautuneena Jumalankolehtivadilla. Kaikki, mitä meillä on ja mitä me olemme, on vain lainassa Häneltä rajoitetun ajan. Meidän etuoikeutemme on ylentää se, mitä olemme ja mitä meillä on, lahjana Jumalalle ja Hänen kunniaukseen.

Daavid tiesi tämän, ja hän ilmaisi sen selvästi 1. Aikakirjassa 29:4: ”Sillä mitä olen minä, ja mitä on minun kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet.” Todellisuudessa kaikki, mitä me annamme Jumalalle, on vain sen palauttamista, mikä kuuluu ensisijaisesti Hänelle. Daavid korosti, että se täytyy antaa auliisti. Jumala rakastaa iloista antajaa.

Niin kuin männyn, meidänkin neulasten tulee osoittaa taivasta kohti. Niin kuin Euroopan mahtavat Alpit ovat lumen peittämät, niin meidänkin tulee olla Kristuksen vanhurskauden valkean vaatteen vaatettamat ympäri vuoden, joka päivä ja joka hetki.

Joku saattaa kysyä: ”Eikö Jumala vaadi meiltä liikaa?” Tulisiko meidän tinkiä Jumalalta, että voisimme antaa Hänelle vähemmän, kun Hän yrittää antaa meille enemmän? Tulisiko meidän antaa Hänelle ajatuksiamme, varojamme ja lahjojamme vain juomarahan muodossa? Vai tulisiko meidän uhrata kaikki ylevänä lahjana Hänelle, joka on sen arvoinen ja vertaansa vailla?

Hän antoi parhaansa, ensimmäisen valtakunnastaan

Tarkastelkaamme tätä toisesta kuvakulmasta. Antoiko Jumala meille juomarahaa? Lähettikö Hän enkelin tai jonkun luodun lunastamaan meidät? Ei. Jumala lähetti ainokaisen Poikansa. Hän antoi parhaansa, ensimmäisen valtakunnastaan. Hän lähetti Jeesuksen Kristuksen, jumaluuden toisen persoonan - sen, joka on yhtäläinen Hänen kanssaan voimassa, olemassaolossa ja luonnossa.

”Auliisti ja iloisesti Kristus antoi itsensä täyttämään Jumalan tahdon. Hän oli kuuliainen kuolemaan saakka, jopa ristinkuolemaan. Tuntuuko meistä ankaralta kieltää itsemme?... Hänen kuolemansa tulisi liikuttaa koko

olemassaoloamme, tehden meistä halukkaita pyhittämään Hänen työtään varten kaikki mitä meillä on, ja mitä me olemme. Kun me ajattelemme, mitä Hän on tehnyt meidän hyväksemme, meidän sydämemme tulisi täyttää rakkaus.” CT.

Meidän yhteisöllinen velvollisuutemme kymmenysten maksamisessa

Miksi me sitten yksilöinä tai ryhmänä ajattelemme lahjoitustamme vähentämistä Jumalan työlle? Miksi jotkut kentät puolustelevat sitä, etteivät lähetä uskollisesti järjestelmällisesti kymmenysten kymmenyksiä pääkonferenssille, juuri niin kuin jotkut jäsenet eivät maksa uskollisesti kymmenyksiä paikallisseurakunnalle?

Yhteisöllisesti - seurakuntana, kenttänä tai unionina - meillä on myös tilaisuus antaa Jumalan järjestön seuraavalle tasolle, pääkonferenssille. Tämä yhteisöllinen antaminen sisältää kaksi aspektia: Se mahdollistaa lähetystyöntekijöiden lähettämisen ulkomaille uusille lähetyskentille, ja varmistaa, että kentät ja unionit lähettävät kymmenysten kymmenykset pääkonferenssille.

Tämä rukouslukemisten viimeinen kirjoitus yrittää korostaa meidän yhteisöllistä vastuuta antamisessa. Niin kuin kentät ja unionit keräävät kymmenykset jäseniltään, raamatullisesti puhuen, näillä seurakuntien ryhmillä on hengellinen ja moraalinen velvollisuus antaa kymmenysten kymmenykset ajallaan ja uskollisesti pääkonferenssille. Seuraavassa alaotsakkeessa esitetään raamatullinen ja historiallinen selostus lyhyesti todisteena sille, että kymmenysten kymmenykset annettuina pääkonferenssille ovat tarpeellisia nopeuttamaan Kristuksen tulemusta. Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnata koko maailmassa ennen kuin Jeesus tulee takaisin. ”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” Matt. 24:14.

Tätä loppua varten kenttien tulisi olla halukkaita antamaan kymmenysten kymmenykset, jotka on saatu työntekijöiltä ja jäseniltä, yhteisöllisenä, ylevänä lahjana Jumalalle evankeliumin edistämiseksi. Kun tätä kirjoitusta kirjoitetaan, ajankohtainen totuus saavuttaa Egyptiä, Jemeniä, Irakia, Pohjois-Koreaa ja muita kaukaisia alueita meidän planeetallamme. Menkäämme siis takaisin siihen, kun Jumala kutsuu Israelia, vaikka Hän kutsuu hengellistä Israelia tänä päivänä, löytääksemme todisteen, että kymmenysten kymmenykset on ylevä lahja.

Ylevä lahja juutalaisten säädöksissä

Jumala neuvoi Moosesta opettamaan niin Israelin kansaa kuin leeviläisiäkin kymmenyssuunnitelmastaan. ”Kaikki maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle.” 3. Moos. 27:30. Jokaisen israelilaisen piti tuoda kymmenen prosenttia kaikista tuloistaan Herran huoneeseen. Nämä kymmenykset annettiin leeviläisille. ”Mutta leeviläisille minä annan kaikki kymmenykset Israelissa perintöosaksi, palkkana siitä palveluksesta, jonka he toimittavat ilmestysmajassa.” 4. Moos. 18:21. Leeviläiset vuorostaan antoivat kymmenysten kymmenykset Aaronille, ylimmäiselle papille. ”Puhu leeviläisille ja sano: Kun te israelilaisilta otatte ne kymmenykset, jotka minä olen määrännyt heidän teille annettavaksi perintöosaksenne, niin antakaa siitä Herralle anti, kymmenykset kymmenyksistä.... Niin antakaa tekin Herralle anti kaikista kymmenyksistä, jotka te saatte israelilaisilta, ja tämä Herralle niistä tuleva anti antakaa pappi Aaronille.” 4. Moos. 18:26,28. Tämä periaate ”ylevästä lahjasta” (englantilaisessa Living Torah-versiossa), miksi juutalaiset sitä kutsuvat, tai ”ylennetty uhrilahja”, kuten King James -versiossa sanotaan, oli kymmenysten kymmenykset. Heprealainen sana ylennetystä uhrilahjasta on terumath (Strong's 7311), joka todellisuudessa tarkoittaa ”korottaa, kohottaa, olla ylevä teko.”

Minkä kuvan nämä määritelmät maalaavatkaan! Kansa maksoi kymmenen prosenttia kaikista tuloistaan Jumalalle leeviläisiä varten, jotka vuorostaan maksoivat kymmenesosan saamistaan kymmenyksistä seuraavaksi ylemmälle tasolle, papistolle, Tämä viimeinen askel kymmenyksissä oli kymmenysten kymmenykset, terumath maaser, ”ylevä lahja”.

Ylevä lahja Nehemian uskonpuhdistuksen päivinä

Kun Nehemia kutsuttiin toimeenpanemaan uskonpuhdistus Juudassa, yksi ensimmäisistä asioista, jonka hän teki Jerusalemin muurien rakentamisen jälkeen oli täydellisen kymmenysjärjestelmän jälleen asettaminen, ”ylevä lahja” mukaan lukien. Kaikki juutalaiset, ne jotka olivat jääneet maahan, ja ne jotka olivat juuri palanneet Babyloniasta, määrättiin antamaan kymmenykset leeviläisille. Leeviläiset keräsivät kymmenykset, ja he puolestaan antoivat siitä kymmenykset Jerusalemin papeille. Näiden kymmenysten kymmenyksien ei tullut jäädä israelilaisille eikä leeviläisille, vaan ne piti antaa Aaronin huoneelle.

”Ja papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten kanssa, heidän kantaessaan kymmenyksiä, ja leeviläisten tulee viedä kymmenykset kymmenyksistä

meidän Jumalamme temppeleihin, varastuhuoneen kammioihin.” Neh. 10:38. Myöhemmin, Nehemian 13:5, mainitaan ”suuri kammio”, johon aiemmin oli kerätty ”papeille tuleva anti”. Mutta heprealainen sana, jota tässä käytetään lahjasta, on taas *terumath*, ylevä lahja, joka on varattu Aaronin, ylimmäisen papin, taloudelle.

Siten voimme nähdä suoran linjan Israelin päivistä aina meidän päiviimme asti siitä, kuinka tuodaan ylevä lahja Jerusalemiin (sen ajan päämaja), jota me nykyään kutsumme pääkonferenssiksi.

Kymmenysten kymmenykset ylevänä lahjana meidän päivinä

Nämä periaatteet järjestelmällisestä kymmenysten maksamisesta, jotka yllä lyhyesti kuvattiin, löydetään Vanhasta testamentista, ja ne ovat meille esikuvana tänä päivänä. Paavali kirjoitti: ”Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo.” Room. 15:4.

Järjestelmällinen kymmenysten maksaminen on yksinkertainen kaksiosainen tapahtumaketju. Ensimmäinen askel: Israelilaiset antoivat kymmenykset tuloistaan leeviläisille. Toinen askel: Leeviläiset antoivat ylevän lahjan, kymmenysten kymmenykset, Aaronin huoneelle. Siten samaa periaatetta sovellettiin leeviläisille. Niin sen pitäisi olla tänäkin päivänä.

Vanhan ajan israelilaiset palvelevat esimerkkinä viimeisten päivien jäännösseurakunnalle. Paavali kirjoitti, että me kaikki olemme israelilaisia, jos meillä on Aabrahamin usko. ”Tietäkää siis, että ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia.” Gal. 3:7.

Tänä päivänä me jatkamme tätä yksinkertaista kaksiosaista kymmenysten järjestelmällistä tapahtumaketjua. Ensimmäinen askel: Uskonpuhdistusliikkeen (hengellinen Israel) jäsenet antavat kymmenyksensä vastaavalle kentälle tai unionille, jotka hoitavat näitä varoja, kuten leeviläiset vanhaan aikaan. Toinen askel: Kenttä tai unioni lähettää ylevän lahjan (kymmenysten kymmenykset) pääkonferenssille, joka koostuu saarnaajista Hengen lahjojen mukaan. Ensimmäinen askel käsittää kymmenysten maksamisen. Toinen askel käsittää kymmenysten kymmenykset. Ensimmäinen askel on aina kymmenen prosenttia (10%) siitä, mitä jäsen kokonaisuudessaan ansaitsee. Toinen askel on aina kymmenen prosenttia saduista kymmenyksistä - eli yksi prosentti (1%) jäsenten alkuperäisestä lahjoituksesta - ei unionin tai kentän.

Vaikka järjestelmässä olisi enemmänkin tasoja jäsenten ja pääkonferenssin välillä, tämä järjestelmällinen kaksiosainen kymmenysten summa ei muutu.

Esimerkiksi, kaikki paikallisseurakunnan jäsenten kymmenykset (10%) ohjataan kentälle. Jos kenttä on unionin alaisuudessa, kymmenysten kymmenykset (1%) paikallisseurakunnanjäsenten lahjoista ohjataan unionin kautta pääkonferenssille.

Konferenssiseurakunta antoi edelleen näiden kymmenysten kymmenykset pääkonferenssille

Ensimmäiset adventistit seurasivat tätä samaa kaksiportaista kymmenysperiaatetta: ”Vasta 1876-1879 sai järjestettyä täydellisen kymmenysjärjestelmän (soveltaen leeviläistä mallia) seurakunnan rahan-asioihin. Johtajat rohkaisivat jäseniä ottamaan käyttöönsä kymmenyssuunnitelman Jumalan määräämänä järjestelmänä saarnaajien ja seurakunnan työn tukemiseksi. Seurakunnissa kerätyt kymmenykset annettiin konferenssiseurakunnalle tukemaan saarnaajia heidän vastuualueillaan. Konferenssiseurakunta oli suunniteltu kymmenysten varastohuoneeksi. Konferenssiseurakunta antoi edelleen kymmenykset näistä kymmenyksistä pääkonferenssille.

Lupaus siunauksesta tai kirous liittyen ylevään lahjaan

Kun Israelin lapset astuivat Kanaanin mahan, heidän kaikkien piti kokoontua kahden vuoren juurelle. Heidän tuli puhua yhtenä kansana, joka koostui kahdestatoista heimosta. Heidän tuli toistaa ne siunaukset ja kiroukset, jotka oli Toorassa, tai Mooseksen kirjoissa, jotka Mooses oli kirjoittanut. Nämä vuoret olivat Eeбал ja Kerisim. ”Ja kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt sinut siihen maahan, jota sinä nyt menet omaksesi ottamaan, niin tee Garissimin vuoresta siunauksen paikka ja Eebsain vuoresta kirouksen paikka.” 5. Moos. 11:29. Nämä kaksi vuotta kuvaavat kahta tietä, jotka on asetettu jokaisen uskovan eteen kautta aikakausien. Jumala lupaa siunata niitä, jotka ovat kuuliaisia Hänen lailleen ja kirotta ne, jotka eivät ole kuuliaisia.

Profeetta Malakia käytti samaa siunaus-kirous periaatetta kymmenysjärjestelmässä - kymmenyksissä, kymmenysten kymmenyksissä ja uhrilahjoissa. ”Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te sanotte: 'Missä asiassa me sinulta riistämme?' Kymmenyksissä ja antimissa. Te olette kirouksella kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta. Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebsot; totisesti minä avaen teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.” Mal. 3:8-10.

Kirottiinko vain tavallisia ihmisiä, vai voitiinko myös leeviläiset kirotta, jos he eivät maksaneet uskollisesti ja ajallaan kymmenyksiä? Vaikka Malakian paikkaa yleensä sovelletaan yksilöihin, sitä voidaan soveltaa myös leeviläisiin. Samoin, jos kansaa siunattiin heidän uskollisuudestaan palvelussa, eikö myös leeviläisiä siunattu, jos he olivat uskollisia järjestelmällisessä antamisessa?

Miksi koko kansakunta kirottiin? Koko kansakunta kirottiin, koska he eivät tuoneet täysiä kymmenyksiä varastohuoneeseen. Kansa maksoi vain joitain kymmenyksistään, ja leeviläiset maksoivat vain joitain kymmenesosia kymmenyksistä Aaronin perheelle, mutta eivät kaikkia. Kuten Ananias ja hänen vaimonsa Safira, hekin jättivät jotain omiin käyttötarkoituksiinsa. He olivat uskottomia, ja siksi kirous oli heidän yllään.

Jumala antaa erityisiä siunauksia, kun Hänen kansansa palauttaa rehellisesti ja ajallaan kymmenykset. Hän antaa siunauksensa myös silloin, kun konferenssi seurakunta, johon kuuluu useampia seurakuntia, lähettää kymmenyksensä rehellisesti ja ajallaan pääkonferenssille. Se on selkeästi sanottu todistuksissa: ”Ne seurakunnat, jotka ovat järjestelmällisimpiä ja anteliaimpia tukiessaan Jumalan asiaa, ovat menestyneimpiä hengellisesti.” (2)

Tämä erityinen siunaus, joka annetaan kymmenysten ja kymmenysten kymmenysten maksamisesta, jatkuu ajan loppuun saakka: ”Kymmenysten maksamisen erityinen järjestelmä perustettiin samalle periaatteelle, joka on yhtä kestävä kuin Jumalan laki. Tämä kymmenysjärjestelmä oli siunaukseksi juutalaisille, muutoin Jumala ei olisi antanut sitä heille. Samoin se on siunaukseksi niille, jotka noudattavat sitä ajan loppuun saakka.” (3).

Nämä lainaukset puhuvat seurakunnista monikossa. Seurakunnat on järjestetty kentiksi tai unioneiksi. Ne voivat menettää Jumalan siunaukset, jos ne eivät noudata kymmenysjärjestelmän toista askelmaa, jos eivät anna kymmenysten kymmenyksiä pääkonferenssille.

”On pahimman laista asianhoitoa antaa konferenssiseurakunnan olla kaikessa hiljaisuudessa maksamatta velkojaan. Niin on menetelty paljon, ja kun niin toimitaan, Jumala ei ole tyytyväinen.” (4)

Seurakuntia täytyy vakuuttaa sillä tosiasialla, että heidän velvollisuutensa on toimia rehellisesti Jumalan asian kanssa, eikä sallia pahimman riistämisen syyllisyyden levätä heidän yllään, Jumalan riistämisen kymmenyksissä ja lahjoissa.” (5)

Huomatkaa, kuinka innoitettu kynä väittää, että se on ”pahinta riistämistä” konferenssiseurakunnalta, jos se ei huolehti maksuistaan. Maksut viittaavat

konferenssiseurakuntaan, joka ei maksa työntekijöilleen rehellisesti ja ajallaan palkkaa. Kuitenkin on vielä pahempaa, jos kenttä tai unioni ei lähetä kymmenysten kymmenyksiä pääkonferenssille, kuin jos jäsen pidättää kymmenyksensä paikallisseurakunnaltaan. Kumpikaan ei ole oikein, mutta toinen on kuvailtu ”pahimmaksi”. Miksi? Koska työntekijät ja heidän perheensä kärsivät köyhissä maissa, jos varoja ei lähetetä uskollisesti pääkonferenssille, jotta niitä voidaan käyttää ympäri maailman auttamaan työntekijöitä vieraissa ja uusissa maissa.

Kymmenysten kymmenykset ylevänä lahjana luo kuvan monista ihmisistä, jotka antavat uhrilahjansa nousta Jumalan tykö, tietäen Hänen hyvyytensä ja kaikkivoipaisuutensa. Se on kuin joukkue, joka nostaa yhtä kunnioitetuimmista jäsenistä olkapäilleen. Siihen tarvitaan monien yhteistyötä kannattamaan yhtä henkilöä, tai maksamaan vieraassa maassa olevalle työntekijälle, joka voittaa sieluja Jeesukselle.

Me olemme yksilöinä ja yhteisönä vastuussa varmistamaan, että ylevä lahja menee perille pääkonferenssiin, niin kuin se muinoin meni Aaronin pappeudelle. Jotta saadaan täydet hengelliset siunaukset perheenä, kenttänä ja unionina, tilit täytyy tarkistaa huolella joka tasolla. Yksilöiden tulee antaa kymmenyksensä rehellisesti ja ajallaan paikallisseurakunnalle. Kymmenykset menevät sitten koskemattomina kentän ja unionin rahastonhoitajille. Niin kuin paikallinen seurakunta ei vähennä kymmenyksistä mitään ennen kuin on antanut sen kentälle, eikä unioni vähennä kentän kymmenyksistä mitään, ennen kuin on antanut kymmenysten kymmenykset pääkonferenssille. Tämä ylevä lahja, kymmenysten kymmenykset toimitetaan siten rehellisesti ja ajallaan pääkonferenssille.

Tyhjensi taskunsa

1700-luvulla Tri Benjamin Franklin, suuri amerikkalainen valtionmies, jonka kasvot on näkyvissä suurimmassa Amerikan valuutassa - sadan dollarin setelissä - kuuli englantilaisen miehen saarnaavan Filadelfian kaupungissa. Tämä englantilaismies oli George Whitefield. Franklin kuunteli ja sanoi sitten, että Whitefieldillä oli ”erikoinen vaikutus” kuulijoihinsa. Franklin suunnitteli aluksi laittavansa uhrivatiin vain yhden shillingin. Kun Whitefield jatkoi vetoomustaan, Franklin lopulta pani neljä kultarahaa vadille - kaikki rahat, mitä hänellä oli taskuissaan. Hän kirjaimellisesti tyhjensi taskunsa tukeakseen Whitefieldin lähetystehtävää.

Hän kirjaimellisesti ”tyhjensi taskunsa” pelastaakseen sinut ja minut iankaikkiselta kadotukselta.

Pastori Douglas Francisin sanoin, joka puhui maailmankokouksessa Etelä-Afrikassa 2012, Jumala ”tyhjensi taskunsa” pelastaakseen ihmiskunnan synnistä. ”Hän maksoin meidän lunastuksemme hinnan. Hän maksoi lunnasrahan, ja nyt Hän haluaa sen, minkä Hän hankki - meidän sydämemme. Hän haluaa meidän rakastavan Häntä.” (7)

Kun synty vaati synnintekijän kuolemaa, Jumala iankaikkisessa arnessaan asetti oman Poikansa Golgatan uhrivadille. Jumala katsoi omia taskujaan ja oli halukas antamaan kaiken, mitä Hänellä oli. Hän kirjaimellisesti ”tyhjensi taskunsa” pelastaakseen sinut ja minut iankaikkiselta kadotukselta.

Joh. 3:16, Uuden testamentin tunnetuin jae, sanoo: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Todellinen rakkaus on antamista. Jumala antoi Poikansa meille ikuisiksi ajoiksi. Hän ei antanut taivaallista juomarahaa. Hän ei antanut murusia maailmankaikkeudesta. Hän antoi ainoan Poikansa. Hän tyhjensi taivaan taskut. Jumala Kaikkivaltias antoi meille maailmankaikkeuden ylevän lahjan. Jeesus on ylevä lahja - todellinen kymmenysten kymmenys, jatkuva ylennetty uhri.

”Itse Herra Jeesus Kristus, joka antoi elämänsä maailman elämän puolesta, määräsi tämän järjestelmällisen antamisen. Hän, joka jätti kuninkaalliset kartanot, joka pani syrjään kunniansa taivaan joukkojen Komentajana, joka puki jumaluutensa inhimillisyyteen voidakseen kohottaa langenneen ihmissuvun; ”Hän, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me Hänen köyhyydestään rikastuisimme, on puhunut ihmisille, ja viisaudessaan kertonut heille oman suunnitelmansa tukeakseen niitä, jotka vievät Hänen sanomaansa maailmalle.” (8)

”Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.” Joh. 12:32. Suurin ylevä lahja on Jeesus Kristus. Kun Jeesus on ylennetty meidän ajatuksissamme, sanoissamme ja teoissamme, se vetää miehiä ja naisia Hänen tykönsä pelastukseen. Kun katsomme Jeesusta ristiinnaulittuna uskon silmin, se kohottaa ja muuttaa meidän päämäärämme ja elämämme suunnan. Sitten mekin haluamme jättää kaiken alttarille Hänen asiansa tähden ja toisten pelastuksen tähden.

Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Mutta itsekullekin meistä on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan.” Ef. 4:7. Kristus on Isän lahja ihmiskunnalle.

Paavali vertaa Kristusta Aadamiin. Hän sanoo, että Aadamilta me saamme vain rikkomuksen velan, synnin ja kuoleman. Mutta Jumala on ikuisessa

armon valitsemuksessaan antanut meille Kristuksen armon ylevänä lahjana. Jeesus Kristus on ilmainen ylevä lahja armon kautta. ”Mutta armolahjan paita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoo enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.” Room. 5:15.

Jeesus on se ylevä lahja, jonka kautta meidät vanhurskautetaan. Armosta, ettei kukaan kerskaisi, vaan kaikki ylistäisivät Kristuksen vapaata lahjaa. ”Eikä lahjan laita ole, niin kuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi. Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoo enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden Jeesuksen Kristuksen kautta.” Roo. 5:16,17.

Niin kuin taivas on antanut, niin meitäkin kutsutaan antamaan ylevä lahja, jonka tulisi mennä pääkonferenssille, ja lopulta koko maailman lähetyskentälle. Se on kuin kiven heittäminen järveen, joka saa aikaiseksi renkaita, jotka laajenevat aina rannalle asti. Se ”yksi” laajenee ensimmäiseksi meidän elämässämme ja olemassaolossamme: Jeesus Kristus – ainoa todellinen Yksi – joka eli, kuoli, nousi kuolleista, ja on nyt vanhurskauttamassa, suorittamassa välitystoimintaa ja valmistautuu tulemaan valittujensa – seurakunnan – vuoksi. ”Yksi ainoa on minun kyyhkyseni, puhtoiseni, äitinsä ainokainen, synnyttäjänsä valio.” Korkea Veisu 6:9.

Oletko halukas tyhjentämään itsesi Jumalan työn tähden?

Oletko halukas tyhjentämään itsesi Jumalan työn tähden? Oletko halukas tyhjentämään taskusi Jeesuksen Kristuksen tähden, niin että tämä valtakunnan sanoma voisi saavuttaa tämän planeetan kaukaisimmatkin ääret? Oletko halukas rohkaisemaan kenttäsi tai unionisi johtajia lähettämään kymmenysten kymmenykset, ylevän lahjan, rehellisesti ja nopeasti pääkonferenssille?

”Taas on yksi vuosi mennyt kaikkineen ikuisuuteen. Katsokaamme kulunutta vuotta, ja jos emme ole täyttäneet halukkaasti kaikkia velvollisuuksiämme, sydämestämme Herralle; menkäämme uuteen vuoteen tekemällä uskollisuuslupauksen Jumalallemme.

Jumala siunatkoon jatkossakin teitä ja ajankohtaista totuutta. Aamen

(1) The History and Use of the Tithe, Appendix B. “Where Should I Pay My Tithe?” “Gospel Finance: Pulling Together,” Chapter 3, “Adventists,

Organization, and Tithing,” pp. 41, 42; Adventist Review, March 3, 1988, p. 10 (218). Note: This is not written by Ellen G. White.

(2) Ellen G. White. Special on Tithing—The Church and Its Mission, p. 4; Testimonies for the Church, vol. 3, p. 405.

(3) Ibid.; Testimonies for the Church, vol. 3, pp. 404, 405.

(4) Special on Tithing—The Church and Its Mission, p. 13; Testimonies for the Church, vol. 5, p. 374.

(5) Special on Tithing—The Church and Its Mission, p. 12.

(6) Peter Marshall and David Manuel (1977). The Light and the Glory. Old Tappan, New Jersey: Fleming H. Revell Company, p. 248.

(7) Wendy Eaton. “Public Meetings Summary.” The Sabbath Watchman, vol. 87, No. 3 (November-December 2012), p. 8.

(8) Review and Herald, February 4, 1902; Counsels on Stewardship, p. 6.

(9) Special on Tithing—The Church and Its Mission, p. 20; Testimonies to Ministers and Gospel Workers, p. 308

*****

Julkaisia: Seitsemännen Päivän Adventistien Kansainvälisen lähetyksurakunnan
Uskonpuhdistusliikkeen Pääkonferenssi www.imssda.org Toimituspaikka
Suomessa: Mastotie 10, 37800 Toijala www.spaup.org info@spaup.org

*****